

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

martie 2012

Curierul Adventist

DE CE
PLEACĂ
FIUL
RISIPITOR?

14

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Timpul schimbării

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendar al evenimentelor din luna aprilie 2012
- La odihnă

8 Spiritual

Robert Mandache

Spuneți-le tinerilor!

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Cluj „Central”
- Kazahstan

16

12 Spiritual

George Șchiopu

Vremea ghiocelor

14 Articol principal

Daniel Chirileanu

De ce pleacă fiul risipitor?

16 Misiune

Cornel Stoian

Drumul spre Amazon (!)

18 Istorie biblică

Traian Aldea

Nazaret – satul lui Isus

20 Dosar biblic

Florin Lăiu

Ce ai, frate, cu Iacov? (!)

24

22 Credință practică

Teofil Petre

Serviciul divin al Sfintei Cine

23 Știință și religie

Mugurel Asaftei

În loc de mărtisor

24 Adventist World

Cecilia Cornejo

Unde sunt copiii pe care ți i-am dat?

26 Adventist World

Angel Manuel Rodríguez

Mai mult decât Mângâietorul nostru

29

27 Istorie adventistă

Adrian Neagu

Michael Belina Czechowski – o viață pentru un vis (!)

28 Special

Christian Sălcianu

Încotro ne îndreptăm?

29 Spiritul Profetic

Romică Sirbu

Adevărata închinare

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Alfabetul neascultării

31 De la inimă la inimă

Georgel Pîrlitu

Hoțul din casele noastre

Anul LXXXIX, martie 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Timpul schimbării

Primăvara este anotimpul-simbol al vieții. Ea este superb descrisă în opera lui Lucrețiu și a lui Macedonski, unde apare ca o fascinantă paletă de culori și sunete. Primăvara își face simțită prezența începând cu 1 martie. Legat de acest început, de-a lungul secolelor s-au adunat diferite tradiții și obiceiuri. Unele dintre ele au dispărut, altele s-au modernizat și s-au adaptat, rezistând până în zilele noastre. În ținuturile carpatine, din vremea tracilor și până la începutul secolului al XVIII-lea, 1 martie era echivalentul Anului Nou și reprezenta începutul noului ciclu agricol. În calendarul biblic, lunii martie îi corespunde luna Nisan, prima lună a anului religios ebraic, luna primăverii, în care se află Sărbătoarea Paștelui, sărbătoarea eliberării din Egipt. Era timpul primăverii și al reînnoirii, al nașterii din nou și al reînvierii naturii.

Atunci când marcăm prezența unui anotimp, noi acceptăm și recunoaștem că măsurarea timpului își are obârșia în calendarul biblic, care are inspirație divină. Timpul biblic începe întotdeauna primăvara, anotimpul mării izbăviri și al răscumpărării. După cum spune profetul Ieremia, luna primăverii și a anului nou, Nisan, nu este doar vremea izbăvirii din Egiptul păcatului, ci și a izbăvirii din Babilon; nu este doar vremea pocăinței, ci și a repocăinței: „De aceea, iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!» Ci se va zice: «Viu este Domnul, care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările unde-i izgonise!»” „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon!” (Ieremia 16:14,15; Isaia 52:11).

Această chemare cu caracter profetic a făcut-o Dumnezeu lui Israel prin profetul Isaia, și o parte dintre evrei au auzit chemarea și au ieșit, părăsind Babilonul. O chemare similară, cu un caracter de asemenea profetic, este lansată în Apocalipsa 18:4: „Apoi am auzit din cer un glas care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!»” Această chemare ne este adresată nouă prin primăvara noastră, care nu este doar anotimpul izbăvirii de pe Golgota

prin Sărbătoarea Paștelui, ci și sărbătoarea ieșirii din Babilon printr-o profundă reformă și redeșteptare. Eliberarea de sub puterea păcatului și eliberarea de eu, de omul cel vechi din noi, este lucrarea de deștelenire a ogorului care se face primăvara. Apocalipsa are acest îndemn pentru credincioșii ultimei generații: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu!” Ieșiți din țara de la miazănoapte, din Babilon!

Primăvara ne cere să ieșim din miazănoaptea rece a spiritualității, din amestecul babilonian al indeciziilor sufletești.

Primăvara ne cere să ieșim din miazănoaptea rece a spiritualității, din amestecul babilonian al indeciziilor sufletești. Primăvara este vremea cântării, dar cântările Sionului nu pot fi înălțate în Babilon. De aceea, pentru om, primăvara devine un bun model al nașterii din nou, poate cel mai bun „pedagog” natural, ce se dăruiește direct, cu generozitate. Cu o condiție însă: să știm să ascultăm glasul subtil al naturii, să-l decodificăm și să ne apropiem, în felul nostru uman, de revelația naturii în curs de desfășurare.

Avea perfectă dreptate Comenius, marele pedagog creștin din zorii perioadei moderne, că trebuie să luăm pildă de la natură atunci când vrem să educăm pe cineva, că educația e o artă a grădinaritului și că modelul ultim e dincolo de natură, în persoana Mântuitorului Isus. Primăvara este o șansă pentru noi, ivită ciclic, și ne cheamă să luăm viața de la început, ca pentru „prima dată”. Ea ne invită să abordăm existența altfel, uitând de cele rele și căutând viitorul în Hristos. Avem prilejul să ne „împrimăvăram” odată cu izbucnirea a tot ce se naște în jurul nostru. Primăvara ne iese în cale, ne oferă un exemplu. „Căci iată că a trecut iarna, a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturelei în câmpiile noastre” (Cântarea cântărilor 2:11,12). ■

Virgiliu Peicu este redactor-șef al revistei CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Intervenția ADRA România în zonele afectate de zăpadă

În urma căderilor masive de zăpadă, ADRA România a intervenit în mai multe zone afectate.

Acțiunea a fost desfășurată prin intermediul pastorilor și al membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Acolo unde a fost posibil accesul, voluntarii ADRA au mers și au împărțit apă și alimente de primă necesitate celor afectați.

Deși în Vrancea mulți adventiști au făcut față nămeților având cele necesare supraviețuirii, au existat însă și credincioși adventiști afectați de această situație, în special bătrâni și familii cu mulți copii.

Pe lângă zona Vrancei, voluntarii ADRA (pastori și laici) au intervenit și în alte două județe grav afectate de ninsoare. Astfel, ei au mers în ju-

dețele Buzău și Brăila, ducând alimente celor care se aflau în situații dificile.

Intervenția ADRA este în plină desfășurare la acest moment, urmând ca aceasta să continue atât cât este necesar pentru ca cei care sunt astfel încercați să treacă mai ușor prin greutățile provocate de această iarnă.

Preluare din *Info Adventist*
nr. 573/17 februarie 2012

Copii și adulți distribuie Cartea Anului la Câmpina

Au început să apară primele semnale că și în România proiectul „Tragedia Veacurilor – Cartea anului” este pus în aplicare. Comunitatea „Petru Rareș” din Câmpina a preluat acest proiect într-o formă specială. Alături de adulți, și copiii au fost implicați într-o acțiune care a constat în distribuirea cărții *Tragedia veacurilor* și a unor pachete cu alimente bolnavilor și cadrelor medicale din spitalele din localitate.

După terminarea serviciilor divine de Sabat dimineața, cei implicați în

acest proiect au mers și au împărțit cărțile și pachetele. Bucuria a fost de ambele părți, atât a celor care au oferit,

pentru că răspândeau hrană pentru trup și suflet, cât și a celor care au primit această hrană.

Însă, mai mult decât toți, copiii au fost cei mai nerăbdători să „meargă cu cărți”. Și-au făcut lucrarea cu toată sinceritatea și dragostea.

Metoda valdenzilor de a trimite copiii acolo unde cei mari nu aveau acces este și astăzi la fel de eficientă. Poate că experiența de la Câmpina va însufleți și alte biserici ca, mic și mare, să se unească în răspândirea mesajului Evangheliei.

■ BISERICA MONDIALĂ

Relațiile personale sunt cel mai bun misionar

Un studiu din 2004, efectuat de Biserica Adventistă din America de Nord, a arătat că majoritatea oamenilor s-au alăturat bisericii datorită unui prieten sau unei rude.

În tabelul următor putem vedea motivele pentru care oamenii au ajuns să fie membri adventiști:

Faptul că au crescut într-o familie adventistă	59%
Un prieten sau o rudă	58%
Cărți, reviste, alte tipuri de literatură	49%
Evangelizare publică	36%
Studii biblice acasă	34%
Vizite ale unui pastor	20%
Programe de televiziune sau radio	20%
Studii biblice prin corespondență	19%
Materiale de pe internet	7%
Altele	22%

Din acest studiu reiese clar că cele mai eficiente mijloace de evangelizare au la bază relațiile. Peste tot în lume – în Asia, în Africa, în America, în Europa sau în Australia – majoritatea oamenilor vin la Dumnezeu datorită influenței unui amestec de relații și prietenie.

Cea mai eficientă metodă de a le predica oamenilor Evanghelia este prin influența personală. Dumnezeu te-a așezat în locul în care trăiești ca ambasador al Său. Dacă te pui la dispoziția Duhului Sfânt, poți deveni cel mai bun evangelist pentru rudele, prietenii și vecinii tăi.

Preluare din *Info Adventist* nr. 573/17 februarie 2012

Intensificarea conflictelor religioase în Nigeria afectează Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Nigeria se confruntă cu o scădere a numărului de participanți la serviciile de cult și închiderea unor biserici, pe fondul agravării conflictului religios în țară.

O intensificare a atacurilor grupării extremiste Boko Haram împotriva bisericilor creștine, atacuri care au început la sfârșitul anului trecut, a dus la violențe sectare între grupurile musulmane și creștine din nord-estul Nigeriei.

Biserica Adventistă din Nigeria a dedicat ultimele zile postului și rugăciunii pentru situația actuală. Administratorii bisericii îi încurajează pe membri să lucreze în grupuri mici și să evite adunările religioase publice mari. Evanghelizările în aer liber au fost suspendate din cauza interdicției și a problemelor de siguranță, au spus liderii bisericii.

Potrivit unui raport al președintelui Conferinței Nigeria de Nord-Est, Bindas Stephen Haruna, Biserica Adventistă nu a suferit pagube materiale sau

pierderi de vieți omenești. Cu toate acestea, proprietățile unor membri au fost jefuite sau arse.

În timp ce adventiștii nigerieni își canalizează eforturile spre transmiterea speranței adventiste la scară mai

mică, liderii bisericii din Nigeria solicită rugăciunile și sprijinul familiei bisericii mondiale.

Preluare din *Info Adventist*
nr. 570/27 ianuarie 2012

■ ANUNȚURI

Au început înscrierile pentru centrele de odihnă aflate în administrarea Casei de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Cei interesați pot utiliza informațiile de mai jos:

Casa de odihnă SOVATA PROGRAMARE SERII 2012

Seria I	18 iunie – 28 iunie
Seria II	02 iulie – 12 iulie
Seria III	16 iulie – 26 iulie
Seria IV	30 iulie – 09 august
Seria V	13 august – 23 august
Seria VI	27 august – 06 septembrie
Seria VII	10 septembrie – 20 septembrie

Casa de odihnă EFORIE SUD PROGRAMARE SERII 2012

Seria I	17 iunie – 22 iunie
Seria II	24 iunie – 29 iunie
Seria III	01 iulie – 06 iulie
Seria IV	08 iulie – 13 iulie
Seria V	15 iulie – 20 iulie
Seria VI	22 iulie – 27 iulie
Seria VII	29 iulie – 03 august
Seria VIII	05 august – 10 august
Seria IX	12 august – 17 august
Seria X	19 august – 24 august
Seria XI	26 august – 31 august
Seria XII	02 septembrie – 07 septembrie
Seria XIII	09 septembrie – 14 septembrie
TARIF:	100 lei/zi/cameră cu 2 paturi. Nu se oferă masă.

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, de **luni până vineri, între orele 9⁰⁰-15⁰⁰**, la tel. **021/269 03 38**, mobil **0744 388 030**, **0740 104 001**; e-mail: casapensii@adventist.ro.

PLATA se face la casieria Casei de Pensii de la sediul Uniunii de Conferințe sau direct în contul **RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville**.

TARIF: 80 lei/zi/persoană (cazare + 3 mese); pentru copiii între 4 și 14 ani: 40 lei/zi (cazare + 3 mese).

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNA APRILIE 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
30 martie – 7 aprilie	Evanghelizare	Galați, „Betania”	Teodor Huțanu, președinte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea
31 martie	Concert de promovare Radio Vocea Speranței	Satu Mare	Ștefan Tomoiagă, secretar, Conferința Transilvania de Nord
6-7 aprilie	Sabatul familiilor tinere (județele Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș)	Timișoara II „Betania”	Teofil Brânzan, director, Departamentul Familie, Conferința Banat; Narcis Ardelean, director, Departamentul Tineret, Conferința Banat
6-8 aprilie	Convenția de instruire pentru Școala de Sabat	Centrul de Tineret, Moeciu	Paolo Benini, director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Pastorală, Diviziunea Euro-Africa; Dorin Albu, director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Pastorală, Conferința Muntenia
20-22 aprilie	Tabără de pregătire premaritală	Centrul de Tineret, Moeciu	Marius Andrei, director, Departamentul Familie, Conferința Muntenia
20-28 aprilie	Ciclu de conferințe biblice	Târgu Mureș, Sala „Mureșul”	Szász Ernest, secretar, Conferința Transilvania de Sud
27-29 aprilie	Curs de educație continuă	Stupini	Larry Richards, profesor, Andrews University
27-29 aprilie	Festival de poezie adventistă	Miercurea Nirajului	Józsa Zoltán, director, Departamentul Publicații, Conferința Transilvania de Sud
23-25 aprilie	Curs de educație continuă a pastorilor de limbă maghiară	Târgu Mureș	Szász Ernest, director, Departamentul Grupuri Etnice, Uniunea de Conferințe
27-29 aprilie	Atelier de creație și interpretare	Craiova	AMiCUS, filiala Craiova
28 aprilie	Festivalul copiilor-predicatori	București	Robert Mandache, director, Departamentul Tineret, Conferința Muntenia
28 aprilie	Reuniune muzicală cu formații din Conferința Banat	Arad III „Salem”	Narcis Ardelean, director, Departamentul Tineret, Conferința Banat; Cristian Toma, responsabil muzical
28 aprilie	Convenția pentru misiune, Conferința Banat	Săvârșin	Ioan Stinghe, director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Conferința Banat
28 aprilie	Festivalul orchestrelor și al instrumentelor cu coarde	Camăr (jud. Sălaj)	Emanuel Ban, director, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Nord
29 aprilie	Festivalul biblic <i>Bible Bowl</i>	Craiova	Departamentul Tineret, Conferința Oltenia

*Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se modifice în timp.

■ LA ODIHNĂ

Olga Drăghici

Olga Drăghici, membră a bisericii adventiste „Brâncoveanu” din București, a adormit în Domnul la numai 59 de ani. Născută în București, și-a urmat drumul în viață punând preț pe

lucrurile durabile și sigure. Și-a unit destinul vieții cu George Drăghici, formând împreună o familie unită, în care Radu, singurul copil, s-a bucurat de multă grijă și afecțiune.

Când a cunoscut dragostea mântuitoare a Domnului Hristos, sora Olga a primit-o cu toată inima și a dorit să o reflecte cât mai clar în caracterul ei. A avut o credință puternică și o viață

de rugăciune plină de experiențe. A slujit împreună cu soțul în mai multe comunități adventiste, ajutând pe mulți, fiind iubită în mod deosebit de

copii. De câte ori a avut probleme de sănătate, a căutat înainte de toate să-i încurajeze pe alții. A rămas încrezătoare în făgăduințele Domnului până

în ultima clipă. Credem făgăduința: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul, ... căci faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14:13).

Ioan Ban

Ioan Ban s-a născut pe 25 iulie 1931, în localitatea Cermei, jud. Arad, în familia Pavel și Magdalena Ban. Aici i s-a oferit primul cadru pentru o educație adventistă, care a fost apoi dezvoltată de-a lungul timpului. În toamna anului 1945, s-a înscris la Școala Misionară de la Stupini. În vara anului 1946, tânărul de 14 ani a coborât în apa botezului pentru a

încheia legământ cu Dumnezeu chiar la Stupini.

Din cauza condițiilor politice ale vremii, a fost nevoit să întrerupă cursurile, care aveau să fie reluate apoi la București și încheiate în vara anului 1958. Timp de 14 ani a lucrat la diferite întreprinderi de transport din zona Banatului, dar în sufletul său ardea neconținut dorința de a-I sluji lui Dumnezeu.

Pe 13 august 1967, s-a căsătorit cu Florica Tolan, din Macea, jud. Arad, căsătorie binecuvântată cu trei copii: Florin, Daniel-Lucian și Pavel-Teodor.

Dorința de a lucra în via Domnului i-a fost împlinită în anul 1972, când a fost angajat ca pastor.

În următorii 22 de ani, a activat în Conferința Banat, în districtele Lugoj, Ineu, Archiș și Micalaca.

În toamna anului 1994 s-a pensionat, dar a rămas la dispoziția bisericii atât cât sănătatea i-a mai permis.

În seara zilei de 19 ianuarie 2012, la vârsta de 80 de ani, destul de slăbit de suferință, a închis ochii în speranța adventistă, având dorința aprinsă a reîntâlnirii cu cei dragi în dimineața învierii.

Marin Uba – Cu mâna ridicată

Când tatăl meu a închis ochii în seara de joi, 9 februarie 2012, mi-am dat seama că sunt mai singur ca de obicei. În el am depozitat o copie a vieții mele întregi. Înainte să moară, a fost întrebat dacă vrea să-și vadă fiii și, pentru că nu mai putea să vorbească, a fost rugat să-și ridice mâna dreaptă. Și-a adunat puterile și, încet, dar sigur, a ridicat mâna dreaptă. Nu l-am mai apucat în viață. S-a grăbit mai tare decât noi. Ne-a întâmpinat cu o față senină, topită de un somn scurt pentru el și lung pentru noi. Ne-a iubit așa cum știa el mai bine. Îl auzeam parcă la telefon spunându-mi: „Și pe la mine când mai treceți?” Întâlnirea cu tata era o sărbătoare. A trăit mereu în clocot. Trăgea după el un sentiment mare și un gând cu rost. Ardea pentru ceea ce făcea, ca să iasă totul bine și să fie totul frumos. De aceea i-a plăcut poezia și, până când a murit, a scris versuri. Nu a avut birou cu sertare, nu a avut computer și mașină. Deseori își scria predicile pe scaun, dar erau cu sens, cu gust și pline de cer. Înainte de moarte, și-a împărtășit cele câteva sute de pre-

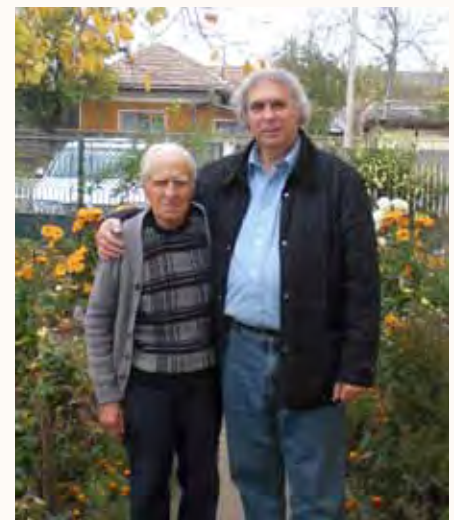
legeri celor care credea el că le vor folosi pentru a da mai departe vestea despre acel loc sigur și veșnic. Era sociabil și comunica ușor cu oricine. Întâi își po-trivea zâmbetul după sufletul lui și por-ne-a de îndată o mică istorie cu cel de alături. Apoi lăsa o revistă.

A fost un pastor activ. A mers pe jos mai mult decât am mers eu cu mașina. Își făcea prieteni cu ușurință, iar bisericile îl așteptau să vină, să mai spună, în felul lui special, o poezie și să mai rostească un Cuvânt din Carte. Lui îi plăcea să iasă din casă și să îi întâlnească pe oameni. Era de fapt o misiune. Mic de statură, dar mereu plin de energie, cu o vorbă inconfundabilă, venită din curgerea Dunării, îi trezea dorința de a-l mai vedea și a-l mai întâlni. De un lucru sunt sigur: îi păsa de oameni. La Botoșani, în decada anilor '60-'70, a condus la prietenii lui doctori peste 500 de frați și de surori pentru internare, tratament sau consultații. Era agentul de legătură între biserică și spital. După 1974, a venit din nordul țării și a păstorit, în Muntenia, mai multe districte, printre care

Alexandria, Țigănești, Peretu, Dulceanca, Plosca. Și-a încărcat viața cu 64 de ani de căsnicie, iar, în zilele cât a fost suferind, i-a spus mamei: „Dumnezeu să-ți răsplătească pentru grija pe care ai avut-o față de mine! Te-ai consumat atât de mult pentru mine!”

Tata s-a investit cerește. La înviere, va ieși cu mâna ridicată, dorind să-și vadă fiii.

George Uba

Spuneți-le tinerilor!

O prezentare succintă a motivelor pentru care un tânăr poate alege să rămână în Biserica Adventistă

Când am primit provocarea de a scrie acest articol pe tema ofertei pe care biserica o are pentru tineri și a motivelor pentru care tinerii ar putea alege să aparțină acesteia, prima întrebare ce mi-a venit în minte a fost: „Câți tineri vor citi aceste rânduri?” Pentru că încă mi-e neclar răspunsul la această întrebare, am ales ca, pe lângă informațiile transmise, să vă îndemn: „Spuneți-le tinerilor!”

De la „Primii pași” la studenție

Spuneți-le tinerilor că dorința de a-i vedea crescând frumos, beneficiind de o hrană spirituală adecvată vârstei, a reprezentat motivul care a stat în spatele organizării într-un mod unic a studiului Bibliei pe clase în cadrul Școlii de Sabat! Binecuvântarea de a fi familiarizat cu minunatele lecții ale Scripturii încă de la „Primii pași”, apoi în jurul măsuței cu nisip, al flanelografului, aprofundând prin joc și cântec adevărurile sacre, dezbătând împreună cu prietenii, sub îndrumarea unor instructori dedicați, dilemele specifice adolescenței sau tinereții,

este una dintre binecuvântările pe care uneori, din cauza rutinei, nu reușim să o prețuim la justa ei valoare. Să nu uităm însă că o parte importantă din ceea ce este biserica astăzi, cu membrii ei maturi și cu vârstnicii ei, se datorează amprenteii lăsate încă din copilărie, adolescență și tinerețe de Școala de Sabat.

Spuneți-le tinerilor despre programele ce pot trece dincolo de hotarele Sabatului și care îi pot conduce pe drumul maturizării, de la primii ani de școală până la studenție! „Licuricii” sunt copiii cu vârste între 7 și 11 ani, care, împreună cu părinții lor, învață tot ce le este de folos pentru a fi „o lumină printre oameni”. „Exploratorii” sunt cei ce își propun să-L cunoască pe Dumnezeu din Scriptură, din istoria sacră, dar mai ales din natură; cunoscând întreaga creație, aleg să-și folosească darurile în sensul dezvoltării spre bine și frumos. „Companionii” sunt cei care au posibilitatea să traverseze în aceeași barcă perioada tulbură a adolescenței, bucurându-se de toate activitățile care îi conduc spre cunoaștere și apreciere de sine, spre înțelegerea semenilor, spre identificarea oportunităților de dezvoltare prin slujirea oamenilor din biserică și din afara ei, dar mai ales sunt acei tineri care aleg să-L cunoască pe Dumnezeu în acel mod special care duce la dedicare.

Spuneți-le tinerilor despre „AMiCUS”, asociația ce adună laolaltă studenți cu același crez, aceleași valori, dar și aceleași provocări specifice părăsirii căminului părintesc! Întâlniri regulate de studiu și rugăciune, prezentări tematice, ocazii de părtășie și de recreere, ateliere de creație, întâlniri zonale și naționale – toate acestea la un loc constituie temelia pe care se zidesc proiectele sociale, medicale și misionare desfășurate pentru sau împreună cu colegii de facultate. AMiCUS reprezintă anticamera prin care „Danielii” de astăzi au ocazia să treacă dinspre „ținuturile natale” spre pozițiile de responsabilitate pregătite de Dumnezeu pentru cei ce aleg să-I pună la dispoziție capacitățile pe care tot El li le-a oferit.

Spuneți-le tinerilor despre tot ceea ce înseamnă sistemul educațional al bisericii, alcătuit din grădinițe, școli primare și gimnaziale, licee și facultăți, programe de master și doctorat, medii de formare intelectuală, dar mai ales morală, instituții care îi așteaptă nu doar ca elevi sau studenți, ci și ca profesori, factori de dezvoltare a ceea ce s-a moștenit pentru a transmite generațiilor viitoare!

Spuneți-le tinerilor despre materialele tipărite destinate lor: reviste, broșuri, cărți în care găsesc nu doar subiecte de interes specifice vârstei, ci și resurse, idei pentru tot felul de activități care să-i pregătească pentru viața aceasta și nu numai! Programele și emisiunile radioului și ale televiziunii îi așteaptă nu doar ca ascultători sau telespectatori, ci și ca participanți activi, chiar realizatori. Iar dincolo de lumea aceasta a resurselor fizice, concrete, stă lumea virtuală, cu posibilități de explorare și de dezvoltare greu epuizabile. De la informații diverse la muzică, materiale video, forumuri de discuții – toate reprezintă unul dintre mijloacele care pot aduce valori deosebite în viața tinerilor.

Adunând și împărțind împreună

Spuneți-le tinerilor despre mulțimea de vorbitori care sunt gata să le pună la dispoziție, în cele mai diverse ocazii, tot ceea ce au acumulat de-a lungul timpului din cărți, dar mai ales din experiența de viață! Seminarele pe diferite teme, dezbaterile, întrebările și răspunsurile sunt căi prin care se transmit nu doar informații utile pentru anumite domenii din viață, ci mai ales modele, modele care pot fi întâlnite printre cei ce formează armata de slujitori ai tineretului: instructori de Școală de Sabat, instructori de Licurici, Exploratori sau Companioni, coordonatori de zonă, lideri ai asociațiilor de tineret, prezbiteri și pastori de tineret, președinți și membri ai comitetelor filialelor studențești, capelani, cadre didactice, pedagogi, asistenți ai Departamentului Tineret și o mulțime de alți anonimi dedicați care au făcut din slujirea tineretului ținta vieții lor.

Spuneți-le tinerilor despre ocaziile de instruire și părtășie pe care biserica le organizează pentru cei incluși în lista de mai sus, ca entu-

ziasmul să le fie mereu proaspăt și tolba cu resurse pregătită de biruință în fiecare confruntare!

Spuneți-le tinerilor despre ocaziile de implicare în slujirea semenilor din biserică și din afara ei! Despre programele din comunități, pe care le pot gândi și le pot implementa pentru dezvoltarea lor și binecuvântarea celorlalți! Despre paleta atât de diversă de proiecte și de activități prin care pot ieși în întâmpinarea nevoilor celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu: acțiuni umanitare de tip „TinSerV”, acțiuni medicale de tip „MedSerV”, activități prilejuite de „Ziua Mondială împotriva Fumatului”, proiecte ecologice, școli biblice de vacanță, orașele ale copiilor, acțiuni destinate persoanelor vârstnice, de la vizite la azile până la proiecte ca „Adoptă un bunic!”, colportaj („Student valdenz”), proiecte complexe de misiune ce adună laolaltă activități pentru copii și tinerii dintr-un anumit oraș („Impact”), proiecte de misiune în contextul sărbătorilor („Staulul” sau „Drumul crucii”), prezentare de seminare în diferite unități de învățământ, evanghelizări de tineret și multe alte canale de revărsare a energiei și a creativității!

Spuneți-le tinerilor despre evenimentele gândite ca ei să fie împreună, să se cunoască și să se motiveze reciproc! Întâlniri districtuale, zonale, festivaluri organizate la nivel de conferință, convenții și congrese naționale și chiar întâlniri internaționale – toate reprezintă ocazii de închinare, de părtășie prin cântec și rugă, de acumulare de noi cunoștințe și de dezvoltare a relațiilor, dar mai ales oportunități de consolidare a identității și a simțământului apartenenței la un mare și binecuvântat popor al Domnului.

Armonii, natură și Dumnezeu

Spuneți-le tinerilor despre muzică! Nu doar despre ce să asculte și ce nu, ci și despre unde

anume pot întâlni muzica de calitate. O bogăție de concerte susținute de soliști, grupuri vocale feminine sau bărbătești, coruri impresionante de copii, de tineri sau de ... mai puțin tineri, soliști instrumentali sau formații instrumentale, de la modestele miniharpe, veselele blockflöte, încântătoarele mandoline și răsunătoarele fanfare până la sublimile orchestre – toate reprezintă nu doar canale de revărsare de frumos dumnezeiesc, ci, în aceeași măsură, ocazii de împlinire sufletească prin punerea la schimbător a darurilor diverse primite de la Dumnezeu pentru binecuvântarea noastră și a semenilor.

Spuneți-le tinerilor despre festivalurile de creație și de interpretare, unde, pe lângă darul muzicii, au posibilitatea de a păși, alături de oameni consacrați, pe tărâmul artelor literare, al artelor plastice și al celor vizuale! Toate mijloacele de exprimare a frumosului interior sunt la ele acasă în cadrul unui eveniment de felul acesta, eveniment de la care pleacă binecuvântați atât cei care dăruiesc, cât și cei care primesc.

Spuneți-le tinerilor despre excursii și taberele de vară și de iarnă! Frumusețile și lecțiile naturii, studiul într-un cadru deosebit, concursurile și jocurile, focurile de tabără și traseele montane reprezintă câteva dintre elementele care pot transforma o săptămână obișnuită într-un timp de neuitat. Tabere pentru copii și părinți, pentru adolescenți, tineri și studenți, tabere de muzică și de arte, tabere pentru copiii-predicatori, tabere itinerante, tabere de meșteșuguri, tabere pentru diferite etnii, tabere de specializări pe diferite domenii, tabere de studiu biblic – iată câteva dintre porțile care li se deschid celor care doresc să pășească într-o nouă experiență a cunoașterii:

cunoașterea naturii și a semenilor, cunoașterea de sine, dar mai ales cunoașterea lui Dumnezeu. Iar pentru unii dintre participanți, tabăra reprezintă poarta către viața veșnică, timpul și chiar locul legământului cu Dumnezeu prin botez.

Spuneți-le tinerilor despre centrele de tineret ale bisericii, locuri cu o continuă nevoie de dezvoltare, concepute special pentru ei! Amplasate departe de freamătul orașelor, în mijlocul naturii, sunt gata pentru a-și deschide porțile și ușile pentru cei ce doresc să se bucure de o porție de liniște și sănătate, hrană pentru trup și suflet.

Spuneți-le tinerilor ce a rămas nespus din tot ceea ce se „întâmplă” pentru ei la nivel de comunitate, district, conferință! Dar, dincolo de toate cele spuse ori nespuse, rămâne întrebarea: Ce anume ar putea determina un tânăr să aparțină acestei biserici? Dintre toate răspunsurile la această întrebare, unele dintre ele subînțelese în cele de mai sus, m-aș opri asupra celui mai strident. Strident tocmai prin faptul că nu ține de ceva ce ar trebui spus.

Ce anume ar putea determina un tânăr să aparțină acestei biserici?

Răspunsul ar putea suna așa: Spune mai puțin și fii mai mult! Pentru că, fără „a fi”, „a spune” sau „a face” sunt lipsite de acea forță ce ar putea conduce la decizie.

Răspunsul ar putea suna cam așa: Spune mai puțin și fii mai mult! Pentru că, fără „a fi”, „a spune” sau „a face” sunt lipsite de acea forță ce ar putea conduce la decizie. De altfel, mulțimea celor de la stânga e formată din cei ce pot alcătui o listă, cel puțin la fel de lungă ca cea de mai sus, cu ce „au făcut”, uitând, printre atâtea activități, proiecte și evenimente, „să fie”.

Și dacă acest „a fi” sună prea enigmatic pentru tine, gândește-te la acea întâlnire dintre un tânăr și El, la acel ceva care l-a făcut pentru o clipă să vibreze altfel. N-a fost nimic din ce s-a spus, ci a fost acel ceva ascuns într-o singură privire: „S-a uitat țintă la el [și] l-a iubit” (Marcu 10:21).

Dacă vrei ca tânărul de lângă tine să vibreze altfel pentru o clipă cât veșnicia, spune-i, dar mai ales privește-l, și fii cum a fost El! ■

Robert Mandache
este director al Departamentului Tineret
din cadrul Conferinței
Muntenia.

Comunitatea Cluj „Central”

Biserica locală Cluj „Central” se bucură astăzi de 276 de membri. Istoria ei începe pe data de 10 mai 1890, când misionarul L. R. Conradi a venit să-i viziteze pe sabatarienii transilvăneni din Bezidu Nou. Aici l-a întâlnit pe ultimul păzitor al Sabatului, Szallos József. După mai multe vizite ale sale și ale fratelui J. F. Huenergardt, în 1892, L. R. Conradi s-a întâlnit cu Rotmeier Johann, membru pe atunci al Bisericii Baptiste și angajat al Societății Biblice Britanice. Soția lui și câteva rude au primit botezul, fiind printre primii adventiști din Cluj. Ca răspuns la rugăciunile soției, în anul 1895 a fost botezat și Johann. Astfel, întreaga familie Rotmeier a devenit întemeietoarea Bisericii Adventiste din Cluj. La 21 august 1898, Conferința Generală l-a trimis pe fratele J. F. Huenergardt ca evanghelist pentru Ungaria și Transilvania. Împreună cu familia Rotmeier, acesta a format o echipă misionară.

Un alt misionar, Kessel Friedrich, a fost numit de Uniunea Germană ca pastor în districtul

Cluj. Binecuvântat cu talent muzical, a format primul grup coral. Serviciile divine au avut loc în diferite localuri închiriate, propria clădire fiind terminată în anul 1925. Aceasta a fost proiectată de arhitectul Müller, care a mai proiectat biserica din Sibiu și biserica Labirint din București.

În 1912, Bauer Johann, sas de origine, a fost primul localnic numit pastor. În 1925, biserica locală s-a bucurat de o dezvoltare spectaculoasă a activității tineretului, iar în 1932 s-a format orchestra bisericii (41 de persoane). În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, biserica din Cluj a fost păstorită de frații Truppel Viktor și Berner Konrad. După război, serviciile de cult au fost oficiate cu traducere, urmând ca, în 1992, după înființarea bisericii Cluj „Speranța”, biserica Cluj „Central” să revină la serviciile cultice în limba maghiară.

Actualmente, în Cluj-Napoca există 5 biserici locale care s-au format din biserica centrală, biserica-mamă.

Magó Zsolt Áron

Kazahstan

Republica Kazahstan, cunoscută pentru zonele imense de stepă în care fosta URSS își testa armele nucleare, dar și pentru industria petrolului, dezvoltată intens în ultimii ani, este țara cu cel mai întins teritoriu din Asia Centrală și a noua ca mărime din lume. Kazahstanul are o populație estimată de numai 16 560 000 de locuitori, dar un teritoriu de 2 724 900 km². Capitala țării este Astana, iar cel mai înalt punct este muntele Khan Tengri, cu o înălțime de 6 995 de metri. Nu există religie oficială; aproape jumătate dintre locuitori sunt islamici, restul fiind ortodocși, mozaici sau protestanți.

Oficial, Andrei Lubchenko este primul adventist cunoscut în această parte a lumii, totuși există mărturii că încă din 1902 exista aici o mică grupă de păzitori ai Sabatului. Andrei Lubchenko a aflat despre adventism în timp ce lupta în Primul Război Mondial și, întorcându-se acasă, a fost nerăbdător să le povestească despre descoperirea sa și vecinilor. Vestea s-a răspândit repede și câteva familii au fost încântate să i se alăture, formând chiar o asociație agricolă pe modelul celei apostolice. Totuși anii care au

urmat au fost foarte grei, mulți dintre lucrătorii biblici de aici fiind arestați sau chiar omorâți pentru credința lor. Dintre aceștia, îi amintim doar pe Adolf Rebein, ucis în 1922, și pe Samson Ratnikov, cel care, în 1928, a înființat primul cor de biserică și care a murit în închisoare, câțiva ani mai târziu. Abia după anii '60, legile au devenit mai deschise pentru predicarea Evangheliei și Biserica Adventistă de aici a început să crească, să cumpere proprietăți și să construiască locașuri de închinare.

Astăzi, biserica de aici este organizată în Misiunea Kazahstanului de Nord și Misiunea Kazahstanului de Sud, având împreună peste 3 300 de membri, care se închină în 78 de biserici și grupe. În ultimii ani, numărul de membri a scăzut considerabil odată cu plecarea multor etnici ruși sau germani. Grupele de misiune printre cazaci, programele de tineret, activitățile de binefacere, precum și programele de sănătate sunt doar câteva dintre mijloacele prin care Biserica Adventistă de aici duce zi de zi vestea veșniciei unei lumi ce caută cu insistență un sens și un rost.

Adrian Neagu

Vremea ghiocelor

Nu florile de gheață de pe fereastră anunță primăvara, ci ghioceli.

Început de februarie. Ger năpraznic și zăpadă peste tot în jur. Mă aflu la florăria din fața Spitalului Județean. Doream să cumpăr flori pentru fetița cea mică, internată la spital din cauza unei răceli. Ce să cumpăr? Trandafiri? ... garoafe? ... crizanteme? ... orhidee? M-am uitat la toate, intenționând să aleg ceva care să se potrivească pentru acel moment. Apoi am privit în gol, puțin încurcat. Erau flori și erau frumoase, dar parcă ceva nu era în armonie cu starea mea de spirit. Am privit câțiva metri mai departe. Am tresărit! O bătrânică stătea lângă o cutie de carton. Vindea flori. Mai întâi, am surâs lăcrimând, iar apoi am cumpărat fără să mai stau pe gânduri. Știți de ce? Erau ghioceli! Era zăpadă și ger, dar ei erau acolo, simboluri inocente ale speranței! Mi-am lăsat gândul să zboare. În ciuda frigului de afară, acești ghioceli crescuseră și înfloriseră. Nimic nu-i putuse opri. Acum, erau vestitori tăcuți ai unui mesaj plin de lumină: primăvara este la ușă!

Speranța lumii noastre

Primul gând asupra căruia m-am oprit în acea dimineață geroasă, în timp ce țineam ghioceli în mână, a fost să înțeleg încă o dată modul în care Dumnezeu a reaprins speranța pentru lumea noastră. Ar fi putut să-și manifeste prezența și puterea într-un mod care să înspăimânte orice făptură. Ar fi putut să-și trimită îngerii

să lupte și să aducă la tăcere orice vrăjmaș al iubirii și al adevărului. Ar fi putut printr-un cuvânt să nimicească împărăția întunericului. Ar fi putut ..., dar atunci mai venea primăvara? Imaginea unui ghiocel înconjurat de zăpadă și ger m-a făcut să privesc la modul în care Fiul lui Dumnezeu avea să vină ca un Prunc sensibil și neajutorat pentru a aduce primăvara în inima pământurilor. Ce paradox uimitor! Ca să transforme pentru totdeauna iarna păcatului într-o primăvară a păcii și a armoniei universale, Dumnezeu a trimis un Prunc. Asemenea ghiocelului înconjurat de îngheț, Pruncul din Nazaret S-a născut într-o lume păcătoasă, neprimitoare și rece. Venirea Lui însă era mai mult decât o prevestire a speranței. El era speranța însăși.

Vestitorii primăverii

Iată-mă pășind încet în curtea spitalului. Priveam ghioceli și, în același timp, îmi imaginam chipul senin și inocent al fetiței. Mă gândeam la ziua în care avea să părăsească spitalul. Această asociere între ghioceli și chipul copilului mi-a reaprins speranța în inimă. Cum ar arăta lumea fără copii? S-ar mai vorbi de speranță dacă n-ar mai fi ei?

Dragi tineri, puterea și frumusețea voastră vor crește doar în măsura în care veți lua cu voi, pe drumurile vieții, inocența și bunătatea copilăriei. Lumea are nevoie de prezența voastră în măsura în care știți să răspândiți speranța în jurul vostru. Mergeți în numele Celui ce S-a născut și a murit pentru voi! Fiți ghioceli timpurilor pe care le trăim! Vestiți primăvara veșnică în familiile voastre, colegilor, dar și străinilor! Dacă nu voi, atunci cine va mai vesti venirea primăverii pe Pământ?

Lecția de viață

După cum știm, zăpada de pe stradă se topește folosind sarea, pentru frigul din cameră trebuie foc în sobă, iar pentru gerul de afară este nevoie de căldura generoasă a soarelui. Dacă ninge, zăpada nu se topește, ci crește. Lipsa unei surse de căldură nu micșorează frigul, ci îl accentuează. Axioma este simplă: Ca să fie cald, nu e nevoie de frig sau, altfel spus, nu florile de gheață de pe geam anunță primăvara, ci ghiociei.

Deși logica este simplă, noi, oamenii, alegem exact contrariul. Minciuna o rezolvăm prin minciună, urii îi răspundem cu ură, iar războiului încercăm să-i punem capăt prin război. Și astfel, în căutarea noastră haotică după primăvară, dăm binețe iernii din noi și din afara noastră.

În acea dimineață înghețată de februarie, m-am gândit la maniera în care Dumnezeu a răspuns crizei izbucnite în Univers și la modul în care S-a raportat la om după răzvrătire. El „a dat pe singurul Lui Fiu”, care, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, ... a luat chip de rob” (Ioan 3:16; Filipeni 2:6-8). Despre Sine, Mântuitorul spunea: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima!” (Matei 11:29).

Suntem stresați, ne pierdem repede cumpătul și-i punem repede la colț pe cei care, considerăm noi, ne-au greșit. Încercăm să facem lumină folosind întunericul. E bine însă să nu uităm că nici forța intelectului nostru, nici timbrul grav sau tonalitatea înaltă a vocii noastre, nici puterea fizică și nici încercarea de a controla conștiința cuiva, nimic din toate acestea nu poate aduce primăvara pe Pământ. Singurul lucru care poate face lumină și care poate încălzi sufletele înghețate din jurul nostru este spiritul lui Hristos. În fața înghețului, un ghiocel anunță primăvara. În fața forțelor dezlănțuite ale demonilor, un Prunc avea să crească spre mântuirea multora. Spiritul de umilință și de blândețe manifestat de Domnul nostru, bunătatea și curăția inimii Sale sunt trăsături pe care trebuie să ni le însușim fiecare. Cu astfel de virtuți trebuie să înfruntăm întunericul moral care a cuprins lumea noastră.

Băieți, trebuie să știți că nu tupeul și obraznicia vă fac să fiți tari, iar voi, fetelor, aduceți-vă aminte că nu vanitatea și disprețul față de alții vă transformă în prințese ale cerului! Dragostea să fie întotdeauna răspunsul vostru în fața adversității! De aceea, ferice de cine respectă cuvintele Mântuitorului: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor

ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5:44,45). Așa se face primăvară!

Ghiociei pentru tineri

Am scris aceste rânduri pentru toți cei care le citesc, dar în mod special le-am scris pentru voi, dragi tineri! Este martie, dar pe Pământ e iarnă. Pe străzi, în școli, în case și chiar în biserici, păcatul și-a așternut nămeții. Văd pe unii dintre voi tremurând din cauza dezamăgirilor și a așteptărilor frânte. Alții sunt prinși în troiene de nepăsare și ignoranță. Ispite de tot felul vă ademenesc în fiecare zi și mulți dintre voi sunt lipșiți de dragostea părinților sau a prietenilor adevărați. Cum ar putea un tânăr sau o tânără ca tine să supraviețuiască acestei epoci glaciare marcate la fiecare pas de nesiguranță, înstrăinare și imoralitate?

Băieți, trebuie să știți că nu tupeul și obraznicia vă fac să fiți tari, iar voi, fetelor, aduceți-vă aminte că nu vanitatea și disprețul față de alții vă transformă în prințese ale cerului! Dragostea să fie întotdeauna răspunsul vostru în fața adversității!

Pentru toți aceia dintre voi care au inima frântă, pentru voi, care v-ați pierdut credința că puteți să fiți biruitori, pentru voi, care luptați cu un vrăjmaș atât de puternic și de viclean, pentru voi, tinerilor, un Prunc S-a născut în Betleem, a crescut în Nazaret, a murit lângă Ierusalim și a **înviat**! Pentru voi, tinerilor din această ultimă generație, pentru voi este gata să răsară soarele unei primăveri veșnice: Hristos Se întoarce!

Iată de ce, dacă zilele acestea veți zări ghiociei, luați-vă timp să-i priviți și, în timp ce admirați frumosul lor, lăsați-L pe Dumnezeu să vă vorbească într-un mod cât se poate de personal: „Eu sunt cu tine!” „Nu te teme de nimic ... te chem pe nume: ești al Meu!” „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!” (Geneza 28:15; Isaia 43:1; Ieremia 31:3). Și astfel, în timp ce ascultați glasul Său, primăvara să rămână pentru totdeauna în sufletul vostru! ■

George Șchiopu este director al departamentelor Tineret și Copii din cadrul Conferinței Oltenia.

De ce pleacă fiul risipitor?

Realitatea tristă este că mulți tineri părăsesc biserica, deși au participat la programele ei încă din copilărie.

De ce crezi că a plecat de acasă fiul risipitor? Să fi plecat doar pentru că făcuse rost de bani pentru distracție? A plecat din cauză că tatăl său era ușor de „fraierit”? Îi putem considera ca principali vinovați pe prietenii care l-au influențat să ia decizii nefericite?

Sau a mai fost și ALTCEVA?

Tablou cu lacrimi și despărțiri

Familia fiului risipitor este una foarte normală. Niște părinți și niște copii. Un băiat mai mare, care la fiecare zi de naștere primește câte un cadou: o jucărie, niște cărți, o bicicletă, un laptop. Dar băiatul nu învață să meargă pe bicicletă de teama de a nu zgâria cumva frumusețea de cadou. Nu ia laptopul nici la școală, nici la biserică, nici acasă, de teama virusilor sau a deteriorării. Se pare că are foarte multe lucruri. Unde mai pui că are și acces la alte bucurii și facilități ale familiei. Este un tânăr serios, petrece câteva ore pe zi citind Scriptura și făcând sublinieri pe studiile biblice. Face comentarii foarte profunde, un pic rigide, dar adevărate, în cadrul Școlii de Sabat.

În aceeași casă, alt băiat. Aparent, mai alintat, ca toți mezinii din familii. Uneori primește cadouri nou-nouțe, alteori poartă haina rămasă mică, dar foarte bine păstrată, a fratelui mai mare. El își dorește să vadă bucurie, își dorește să testeze cadourile, să împărtășească fericirea de a le primi și de a le avea. Un lucru nu înțelege acest puști când privește la fratele lui mai mare: De ce are bicicletă și totuși nu se dă cu ea? De ce are laptop și nu se conectează la internet? De ce citește atât și totuși parcă lovește cu citatele când face comentarii? De ce, dacă tot studiază și cunoaște atât de multe, totuși nu pare să fie fericit sau, cel puțin, nu exprimă fericirea?

E o listă întreagă de „neînțeleșuri” în mintea fiului mai zvăpăiat și mai mic. El nu e campion la studiu sau la citate, nici nu excelează în sobrietate și corectitudine. Dar un lucru îi vorbește fără cuvinte: nefericirea și rigiditatea, uneori răutăcioase, ale fratelui său.

*La ce bun să ai atâtea și să nu te bucuri de ele?
La ce folos să știi atât de multe, dar ele să nu te schimbe, să nu te lumineze?*

De ce să stai undeva unde, în pofida posibilităților, să nu fii fericit?

Foarte posibil că lipsa de viață și de bucurie a fratelui mai mare a fost un pedagog nefericit pentru adolescentul rebel, dar cu întrebări.

Cum să stai într-o zonă cu atâtea nefericire pe chipuri? Cât să te mai abții să zâmbești printre cei ce fac din apartenența la familia lui Dumnezeu o povară, și nu o favoare?

Același acoperiș deasupra capului, aceleași șanse, aceleași sentimente din partea părinților, și totuși o atât de mare diferență!

Dacă aș fi fost fiul mai mic, sigur mă calificam pentru funcția de risipitor. Aș fi intrat foarte sigur în panica nefericirii. Aș fi simțit toate posibilitățile nefolosite de fratele mai mare ca pe o cușcă înspăimântătoare, din care nu-ți dorești decât să evadezi cât mai repede.

Cum să stai într-o zonă cu atâtea nefericire pe chipuri? Cum să trăiești într-o comunitate în care citatele nu sunt spuse ca să inspire, ci să lovească? Cum să te mai simți motivat la studiu, când cei ce studiază devin mai judecători și mai înguști? Cât să te mai abții să zâmbești ori să fii bucuros printre cei ce fac din apartenența la familia lui Dumnezeu o povară, și nu o favoare?

Cea mai puternică metodă didactică este exemplul

Lecția nefericirii și a imposibilității de a trăi fericirea în propria casă a fost lecția pe care fratele cel mare i-a predat-o zi de zi fratelui mai mic. Iar „fiul risipitor”, ca un elev sânguincios, a învățat lecția: trebuia să plece cât mai curând. Era grăbit să caute în altă parte ceea ce fratele său mai

cunoscător, mai serios, mai harnic și mai sfânt îi dăduse să înțeleagă că nu poate fi găsit și trăit în familia unde crescuse.

Să-l laudăm pe fiul risipitor? Nu! Să-l condamnăm că a înțeles o lecție atât de grăitoare și de continuă? Cum am putea, când eu și tu e posibil să fim frațele cel mare?

Tu crezi că fiul risipitor nu citise pe facebook comentariile fratelui său, după ce el plecase de acasă? Nu văzuse el poze postate de foștii lui prieteni din ziua când urca în X6 și pleca spre marea aventură? Sau când rămăsese singur printre datorii și droguri? Nu știa el că, pe acasă, era subiect de „ora prietenilor” și exemplul de decădere, tupeu și păcătoșenie?

Din pricină că petrecuse foarte mult timp cu un frate nefericit și rigid, ajunsese să se creadă arestat în propria familie. Nu mai vedea în părinții lui iubirea, nu mai credea în dragostea tatălui său, din moment ce fratele mai mare îi tot spunea prin atitudine că ar trebui să se teamă să nu eșueze, să nu se descalifice în fața unui tată aspru și exigent.

Șoc la iubire!

Primul șoc pe care l-a trăit fiul cel mic a fost atunci când, la cererea lui plină de tupeu, tatăl său a reacționat pozitiv. I-a înmănat cardul cu un depozit considerabil. Era uluit, dar atâția ani de privire temătoare au înăbușit imaginea cea nouă ce se contura în mintea lui despre tatăl iubitor.

Inițial, au gândit, și el, și fratele său mai mare: *Tata e un fraier!*

Dar, după ce a trăit prin umbrele lumii toate eșecurile posibile, când cardul a ajuns gol și inutil, tânărul risipitor a formulat o concluzie: tata nu a fost un fraier și nici rău nu e. Din moment ce se poartă atât de bine cu slugile, cum de nu am observat eu că eram chiar îndreptățit să fiu fericit cu el acasă? Cum de fratele meu nu s-a prins de acest lucru?

Nefericire și motive de tristețe erau pretutindeni pe unde ajunsese rob. Răutate și teamă a simțit peste tot și a înțeles că acasă nu trăise așa ceva, deci ceva trebuia privit altfel. Știa că nu mai merită nimic. Era convins că eșuase total.

Cu toate astea, decide:

Umilință? – o merit, deci o voi accepta;

Pedeapsă? – o merit, oricum va fi mai ușoară decât ce am trăit;

Ironie? – nu se moare din asta, o voi ocoli, o voi ignora, o voi suporta;

Marginalizare? – nici nu sper să primesc un loc central, dar și banca de rezerve, și tușa

tot sunt mai bune decât decăderea de acum.

Fiul risipitor trăise prin lume, știa că nu trebuie să-și facă iluzii. Cu toate acestea, a decis că cel mai bine va fi să-l slujească pe tatăl său, să fie în curtea lui.

De fapt, „risipitorul” în povestea asta nu este fiul, ci tatăl. Din start a fost așa. Și nu-i o chestiune de „fraiereală”, așa cum crezuse fratele cel mare.

În fond, deranjul fratelui mai mare a explodat când a constatat că tatăl lui nu fusese un „fraier”, ci iubise tot timpul. El, care clădise totul pe merite, s-a trezit cu niște economii într-o valută fără căutare. Era bogat, dar nicio bancă nu-i schimba moneda. Avea Lamborghini în garaj, dar se mulțumea să se simtă bogat și să-și lustruiească bogăția. Știa citate, dar le servea pentru a răni.

Cum să nu turbezi la faza asta?

Când tupeistul de frate-său a apărut la poartă, fratele cel mare a sperat că „golanul” va avea parte de o lecție publică și de un spectacol umilitor pe deplin meritate. Dar tatăl lui și al decăzutului nu știa decât să iubească. *Nu mai era nicio speranță: pe un tată care iubește nu ai cum să-l faci să fie înspăimântător. Acest tată care nu știe decât lecția iubirii nu va învăța niciodată alta.* E cumplit să conști că singurul nefericit din peisaj ești tu, din proprie neînțelegere, ca urmare a propriei decizii.

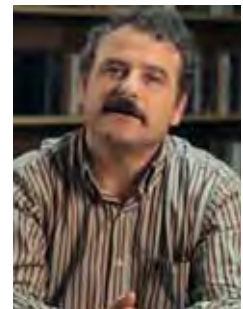
Nu laud imaturitatea și eșecul fiului risipitor, dar deplâng nefericirea din viața fratelui mai mare, cauza principală a dezertării celui mai mic.

Niciodată nu am înțeles de ce unii creștini au nevoie de păcătoșenia altora pentru ca ei să se considere sfinți. Nu voi pricepe cu niciun chip de ce trebuie să-i fac pe ceilalți să se simtă decăzuți, neputincioși, neștiutori și nespirtuali, pentru ca eu să mă simt mântuit, bun, impecabil.

Harul nu este pentru petrecerile fiului risipitor, ci harul este ceea ce-l ajută pe un om să se întoarcă acasă și să fie copleșit de dragostea Tatălui.

Nu laud imaturitatea și eșecul fiului risipitor, dar deplâng nefericirea din viața fratelui mai mare, cauza principală a dezertării celui mai mic.

Șansa noastră este că parabola, în primul rând, e despre un Tată risipitor cu iubirea și acceptarea. ■

Daniel Chirileanu este director al departamentelor Tineret și Copii din cadrul Uniunii de Conferințe.

Drumul spre Amazon (I)

Traseul spiritual al unui tânăr lumesc, care a ajuns să fie ambasadorul lui Hristos în jungla amazoniană

El zice: «Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.» (Isaia 49:6)

Începuturi

Era în vara anului 2006, când am primit un telefon de la un prieten care îmi cerea sprijin în rugăciune pentru o problemă de viață și de moarte. I-am aruncat în grabă, fără să mă gândesc prea mult, cuvintele: „Sigur, te voi susține în rugăciune”, însă, atunci când am închis telefonul, un gând m-a străfulgerat: *Cum îmi poate cere să mă rog pentru el, când eu nu mă mai rugasem pentru mine însumi de ani de zile?*

Crescut de mic în Biserica Adventistă, la vârsta adolescenței pașii m-au purtat departe de Hristos. Păream să fiu un om de succes, mă bucuram de prieteni, de bani, de o viață de plăceri, însă în adâncul inimii mele sufeream. După nopți pierdute, după escapade cu prietenii, mă

întorceam acasă și mă simțeam singur. Doream să fiu fericit, însă simțeam că fericirea pe care o căutam era efemeră – trecea odată cu terminarea evenimentelor care mă țineau în priză. Apăream în fața prietenilor mimând fericirea, îmbrăcat după ultimele tendințe, tot timpul alergând după noi și noi plăceri care să-mi aducă fericirea, însă sufletul meu rămânea devastat, gol. Erau seri când mă așezam în pat gândindu-mă ce va fi a doua zi și, în ciuda plăcerilor de tot felul, nu-mi mai vedeam sensul.

Când prietenul meu m-a sunat și mi-a cerut să mă rog pentru el, mi-am dat seama că sunt într-o situație disperată, că eu însumi sunt „mort” înaintea lui, dacă ceva nu se schimbă urgent în viața mea. M-am așezat pe genunchi și m-am rugat, după mulți ani, Tatălui ceresc pentru iertare și îndurare. Atunci I-am promis că, dacă mă va scoate din groapa păcatului în care eram, Îi voi închina restul vieții mele, orice îmi va cere. Era pentru prima dată, după mulți ani, când inima mea a fost inundată de o bucurie adevărată, de pace, de lumina dragostei care vine prin Hristos. Lacrimile îmi curgeau pe obraji, în timp ce convingerea că Hristos mă acceptă așa cum sunt pune stăpânire pe inima mea. După acel episod, zile și nopți am continuat să mă rog, să plâng și să mă smeresc înaintea Sa. Atunci am luat hotărârea ca nimic să nu mă mai despartă de Hristos pe viitor, să renunț la viața mea de plăceri, din care gustasem prea din plin, și să mă consacru Lui. Am hotărât ca viața mea să fie o laudă permanentă la adresa Lui.

Chemarea

Eram în Madrid când se întâmplau aceste lucruri. Căutam să trăiesc o viață curată și-L întrebam pe Dumnezeu care este planul Său cu mine. Așteptam ca El să mă cheme personal să lucrez pentru El. Tot în acea perioadă, am început să-i chem la orele de rugăciune pe prietenii cu care ieșeam înainte. Acum, ne întâlnim pentru rugăciune în fiecare seară, iar grupul

creștea. Prieteni care înainte consumau alcool, care nu-L cunoscuseră niciodată pe Dumnezeu, începeau acum să facă schimbări în viața lor și să se pocăiască. Unii au cerut să fie botezați, alții au revenit în Biserica Adventistă, iar eu începeam să cred că aceasta este partea mea în planul lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu avea altceva pregătit pentru mine.

În timp ce Îi ceream să-mi confirme că voia Lui este să-i ajut pe prietenii mei să aibă aceeași experiență a întoarcerii pe care o avusesem eu, Dumnezeu mi-a arătat că are altceva pentru mine. Prin Cuvântul Său, a început să mă cheme în mod sistematic să-i las pe prietenii mei din Madrid și să merg să vestesc Evanghelia mântuirii „neamurilor”. De fiecare dată când deschideam Biblia, chemarea era aceeași: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile Pământului” (Isaia 49:6).

Nu eram pregătit deloc să plec din Madrid; îmi doream să rămân alături de prietenii. Însă, deschizând Biblia în Noul Testament, găseam cuvintele lui Pavel, de data aceasta din Faptele apostolilor 13:47: „Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile Pământului.»”

Chemarea aceasta s-a concretizat și am știut pentru prima dată în ce nou proiect trebuia să mă implic atunci când doi prieteni m-au chemat să îi ajut în Venezuela. Acțiunea presupunea să merg în junglă, la indienii bășinași, pentru a construi o biserică și pentru a le predica Evanghelia. Nu mi-au plăcut niciodată insectele, nu-mi plăceau animalele junglei, nu eram amator de „experiențe tari” și, sincer să fiu, nu îmi plac aceste lucruri nici acum. Însă Dumnezeu mă chemase și nu puteam să dau înapoi. Aveam să petrec multe zile și nopți prin zone îndepărtate, printre insecte, fără apă sau mâncare, prin căldură, plouat în bărci ce mă purtau prin inima junglei, pe sutele de cursuri de apă care se vărsau în marele Amazon. Aceste lucruri aveam să le aflu mai târziu. Faptul că Dumnezeu mă chemase mi-a dat puterea să trec peste toate obstacolele, având credința că El merge înaintea mea.

De ce Peru?

În timp ce eram încă în Venezuela, Dumnezeu îmi pregătea calea către o altă misiune. Astfel că, după ce m-am întors din Venezuela,

am fost chemat să mă pregătesc la o școală de misionari din România. Acea perioadă a fost intensă pentru mine și am căutat să acumulez tot ce era important pentru a lucra eficient pe viitor. La sfârșitul studiilor, urma să mi se dea o zonă albă, oriunde în lume, în care să lucrez ca misionar. Africa era zona despre care credeam că este o adevărată provocare pentru un misionar. Însă, când au început repartizările, colegilor mei, unul după altul, li s-au dat zone, iar eu rămăsesem printre ultimii. Există și situația de a rămâne acasă din lipsă de fonduri pentru deschiderea unei misiuni noi.

Atunci când, în sfârșit, s-a strigat: „Amazon, Peru – va merge Cornel Stoian”, inima mi s-a făcut cât un purice. Era o misiune nouă și, cu încă doi colegi, aveam să pășesc pentru prima dată în acea zonă, lucrând ca delegat al postului de televiziune *It is written!*

Astfel, urma să plecăm pentru prima dată în Peru în septembrie 2007 și aveam să stăm acolo până în septembrie 2008. Urma să cunoaștem zona, cultura, obiceiurile, limba spaniolă; urma să ne facem prieteni și să găsim ghizii necesari pentru călătoriile în mijlocul triburilor. Tot atunci mi-am dat seama de ce este nevoie ca Dumnezeu Însuși să te trimită: locurile acelea sunt pline de pericole fizice și spirituale. Pe de o parte, sunt încercările fizice: terenul virgin, în care sunt ascunse o sumedenie de pericole, animalele, insectele, căldura, vegetația etc.; pe de altă parte, sunt pericolele spirituale: civilizația tribală, cu obiceiurile și practicile ei, păgânismul și spiritismul foarte răspândite. Tot acest arsenal de pericole mă făcea să tremur, dar și să caut mai mult sprijin la Dumnezeu.

Însă, în acea primă perioadă de lucrare în Peru, am avut o mulțime de experiențe extraordinare cu Dumnezeu. Despre acestea, în numărul viitor. ■

Cornel Stoian este misionar laic, originar din județul Buzău. Adresă de e-mail: asaelyo@yahoo.com.

Nazaret – satul lui Isus

Istoria și arheologia ne dezvăluie condițiile în care a crescut și a trăit Mântuitorul nostru.

Avenit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească și i s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia.» (Luca 4:16-18)

Nazaret – satul lui Isus

Muntele furioșilor, Nazaret, locul unde au dorit să-L arunce pe Isus în prăpastie.

Biserica ortodoxă „Îngerul Gabriel”, sau Biserica Izvorului

Nazaretul era o mică localitate așezată pe vârful primei coame stâncoase a Galileii. Spre sud se întindea câmpia Esdraelon, iar spre nord, depresiunea Touren, cu localitatea Cana. Spre est se înalța semeț vârful Tabor, iar spre vest, la 6-7 kilometri distanță, era orașul Seforis, capitala de atunci a Galileii și reședința lui Irod Antipa, zis Vulpea. Era atât de neînsemnat, încât istoricul evreu Josephus Flavius nu l-a inclus în lista celor 206 de localități din Galileea.

Satul era sărac, fără pământ bun de agricultură, așezat pe un vârf uscat de stâncă, cu un singur izvor care le asigura locuitorilor apa. Aici a trăit Isus timp de 30 de ani, mergând cu oile și caprele sau lucrând ca tâmplar și dulgher. A învățat să citească pe sururile din mica sinagogă, unde participa la toate serviciile de cult. Era recunoscut ca cel mai bun cunosător al Scripturilor și era adesea rugat să citească din Tora.

Astăzi, Nazaretul este cel mai mare oraș din Galileea, fiind locuit și de arabi, și de evrei. În partea veche, istorică, locuiesc arabii, de religie catolică sau ortodoxă, dar foarte mulți și de religie islamică. Tensiunile nu lipsesc dintre ei, mai ales atunci când este vorba să se construiască un nou locaș de cult. Orașul nou, numit și Nazaretul de Sus, este locuit de evrei și aici s-a dezvoltat o industrie constructoare de mașini.

Deși este localitatea unde a trăit Isus, monumentele importante comemorează un alt eveniment: Buna Vestire, mesajul transmis de îngerul Gabriel Fecioarei Maria. Doar un liceu creștin, cu predare în limbile arabă și franceză, poartă numele „Isus adolescentul”. În rest, totul este dedicat Fecioarei Maria. O biserică impunătoare, cea mai mare din tot Orientul Mijlociu, numită Biserica „Buna Vestire”, domină centrul vechi al Nazaretului. În jurul ei s-au dezvoltat orașul și toate afacerile turistice. De fapt, sunt două biserici, una ortodoxă și una catolică, fiecare păstrându-și tradiția.

Bisericele Nazaretului

1. Biserica „Îngerul Gabriel”, sau Biserica Izvorului, aflată în partea de sus a localității, la poalele coastei stâncoase. Aici se află singurul izvor de apă al satului, unde veneau femeile să ia apă pentru gospodărie. Tradiția ortodoxă susține că îngerul Gabriel s-a arătat Fecioarei Maria când a venit să ia apă de la izvor, aducând ca motivație faptul că toate evenimentele biblice importante s-au petrecut la izvor. Peste acest izvor au construit o biserică, cu altarul chiar deasupra izvorului. Toți ortodocșii se închină aici pentru a comemora evenimentul Bunei Vestiri. Doi pictori români au zugrăvit această biserică pe cheltuiala statului român, iar un mozaic auriu te întâmpină la intrarea în curte cu o inscripție în limba română: „Buna Vestire”.

2. Biserica „Buna Vestire”. Tradiția catolică socotește că Buna Vestire a avut loc în casa Mariei, în timpul nopții. Pe fereastră a pătruns o lumină care a trezit-o pe fecioară și a început dialogul cu îngerul. Peste grota Mariei s-a ridicat o biserică încă din secolul al IV-lea. Distrusă de perși și reconstruită recent, terminată în 1968, poartă pe frontispiciu cuvintele Evangheliei în limba latină: „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Icoane donate din zeci de țări împodobesc stoa¹ curții bisericii. Un

portal măreț reprezintă în basorelief principalele scene din istoria mântuirii.

Clădirea bisericii catolice are două niveluri. La primul nivel se află grotă Mariei, care încearcă să conserve ceea ce era cândva o casă de oameni simpli. În fața acesteia este amenajată o capelă pentru acte liturgice. La nivelul al doilea se află sala de cult propriu-zisă, dominată de un tablou uriaș în dreptul altarului. Vitraliile roșii, portocalii și violet imprimă o atmosferă caldă și vie spațiului cultic. Comunitatea arabă de religie catolică din Nazaret are principala capelă în acest loc.

3. Biserica „Sfântul Iosif” este a treia clădire religioasă importantă. Se află în cadrul aceluiași complex catolic, la 100 de metri distanță de Biserica „Buna Vestire”. Și ea este construită peste o grotă, care se crede că a fost casa și atelierul de lucru al lui Iosif. Poze expuse pe pereți încearcă să redea camerele grotelor din subsol, care nu pot fi vizitate. În secolul al V-lea, a fost construită o biserică bizantină, de la care ne-a rămas un frumos bazin de botez. Într-o nișă a zidului se află un grup statuar cu Iosif, Maria și copilul Isus, numit „Familia sfântă”.

Între cele două biserici sunt câteva documente arheologice din vechiul sit al Nazaretului: o stradă, urme de case și alte obiecte. Un grup statuar

din bronz, reprezentându-i pe îngerul Gabriel și pe Fecioara Maria, completează tabloul. Artistul a reușit să redea destul de bine uimirea și surprinderea Mariei, dar și amabilitatea și căldura cu care Gabriel îi transmite mesajul.

Isus și sinagoga din Nazaret

În micul sat era o sinagogă, unde Domnul Isus citea din Scriptură și le-o explica închinătorilor. O biserică modernă are pretenția că se află chiar pe ruinele fostei sinagogi, motiv pentru care este numită biserica-sinagogă. În această sinagogă a avut loc unul dintre cele mai tragice evenimente. Închinătorii, nemulțumiți de comentariile Domnului Hristos, L-au scos din cetate și L-au dus pe marginea prăpastiei, cu gând să-L arunce în gol. Există și acest loc, chiar este amenajat pentru turiști. Locul se numește „Muntele furioșilor” și se află la sud de cetate, spre câmpia Esdraelon. Stânca abruptă și prăpăstioasă stă încă mărturie pentru ura și răutatea anticilor nazarineni.

Spre nord de Nazaret se află localitatea Gat Hefer, locul de origine al profetului Iona. Nu ar avea nicio importanță, dacă iudeii nu ar fi comentat că din Galileea nu a ieșit niciun profet. Nu era adevărată afirmația lor, dar ei doreau să minimizeze importanța lui Mesia. Din acest motiv, Isus a folosit drept semn pentru Sine semnul profetului Iona: „Căci, după cum Iona a fost un semn pentru niniveni, tot așa și Fiul omului va fi un semn pentru neamul acesta” (Luca 11:30).

La 5 kilometri nord de Nazaret se află localitatea Cana, un sat mare și bogat, așezat pe lunca fertilă a văii Touren. Din această localitate era Natanael, sau Bartolomeu, acel ucenic fără vicleșug. El cunoștea cel mai bine ce fel de oameni locuiau în Nazaret, sat vecin cu ei, și comentează: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1:46).

Isus nu a crescut într-un mediu foarte select, ci, din contră, într-unul deosebit de nefavorabil: condiții de viață aspre și grele, cu oameni răi, pătimiși și gata de răzbunare. Cu toate acestea, a trăit o viață curată și impecabilă. A fost mereu singur, deoarece nu avea pe nimeni cu care să-și poată împărtăși gândurile. Adeseori, Se retrăgea în mijlocul naturii pentru meditație și rugăciune. Isus ne este un exemplu, indiferent unde ne aflăm. Și noi putem trăi o viață curată, indiferent unde suntem, pentru că El ne este alături și ne ajută. ■

¹ În arhitectura greacă antică, portic.

Vas ritual de curățare din Cana; într-un asemenea vas a avut loc minunea transformării apei în vin.

Biserica romano-catolică „Buna Vestire”, cea mai mare biserică din Orientul Mijlociu, terminată în 1968.

Capela și grotă Mariei, casa unde se pretinde că a locuit fecioara când a primit vizita îngerului Gabriel.

Lect. univ. dr. Traian Aldea este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

Ce ai, frate, cu Iacov ? (I)

Reabilitarea unui personaj biblic nedreptățit de cultura cititorilor superficiali ai Sfintei Scripturi

Cu câțiva ani în urmă, un fost prieten transatlantic îmi scria: „Tu ești Iacov – sfântul, eu sunt Esau – omul vieții adevărate, al aventurii.”

Mi s-a părut adesea că îl judecăm foarte sever pe Iacov, în timp ce pe Esau și pe Laban îi privim ca pe niște victime. Iacov este descris ca un escroc, un hoț, un tip al negustorului necinstit în relațiile cu semenii și cu Dumnezeu, căruia Dumnezeu a trebuit să-i dea multe palme ca să-și revină. Proiectăm asupra lui antipatiile noastre meschine față de ceea ce credem că este esența unui ales, a unui bisericos, a unui sfânt: ipocrizie, minciună, necinste, materialism etc. Prin contrast, Esau arată ca un nevinovat om de lume, un umanist curat, fără ipocrizii.

Dacă studiul Bibliei și bunul-simț au vreun rol, atunci această denigrare pseudo-moralistă a lui Iacov trebuie să înceteze. Nu trebuie să sacrificăm imaginea unui erou al credinței construind un „om de paie”, pe care să-l însuflețim apoi cu flacăra moralismului evanghelic. Iacov nu a fost înșelător și ipocrit; Esau și Laban aveau din belșug asemenea trăsături, plus altele mai grave: furie oarbă, dispoziție de a ucide, dezinteres față de Dumnezeu creator, relații „fără prejudecăți” cu lumea aceasta.

Iacov a făcut un singur gest de înșelăciune, „furând” binecuvântarea pe care o înțelegea într-un mod superstițios-mistic, asemenea celorlalți din familie. A „furat” binecuvântarea care, încă din ziua nașterii, îi fusese promisă de Dumnezeu lui! Fără îndoială că a greșit. Dar chiar și justiția pământească știe să recunoască circumstanțele atenuante. Nu fusese un plan al său, ci planul mamei lui. Și ea poate fi înțeleasă, pentru că soțul ei nu acceptase descoperirea pe care Dumnezeu i-o dăduse ei la nașterea gemenilor și nu vedea nici dovezile clare că Esau o luase pe căile lumii.

Greșelile tinereții

Un hoț este cineva care trăiește din furat sau care are obiceiul de a fura. Un mincinos este

cineva care are obiceiul să mintă, un înșelător este unul care are obiceiul să înșele. Dacă un om, în tinerețe, a făcut o greșală, mai mult sau mai puțin rușinoasă, băgând mâna în buzunarul mătușii sau având relații premaritale cu viitoarea mireasă, este drept să poarte toată viața eticheta de hoț sau curvar? Convingerea mea este că predicutele noastre moralist-evangelice se to-pesc în fața lui Iacov ca sentințele guralive ale prietenilor lui Iov.

Dacă studiul Bibliei și bunul-simț au vreun rol, atunci această denigrare pseudo-moralistă a lui Iacov trebuie să înceteze. Nu trebuie să sacrificăm imaginea unui erou al credinței construind un „om de paie”, pe care să-l însuflețim apoi cu flacăra moralismului evanghelic.

Iacov a avut o viață cinstită, a fost un om generos, un bun familist și L-a iubit pe Dumnezeu. Era un om plin de vigoare bărbătească, dar răbdător, care a fost în stare să slujească 14 ani pentru femeia iubită și care a fost totuși nedreptățit atât de crud în mai multe rânduri. Mai degrabă naivilor li se întâmplă asemenea lucruri decât șmecherilor profesioniști. Dar mulți preferă să creadă că Dumnezeu l-a răsplătit în viața aceasta după faptele lui. Acesta este un moralism ieftin, fără legătură cu realitatea istoriei biblice.

Nume de înșelător?

Se folosește adesea argumentul numelui: Iacov = „înșelător”. Dar uităm că această traducere cabalistică îi aparține lui Esau, care a găsit-o la mânie (Geneza 27:36), și nu era sensul numelui ales de părinți (Geneza 25:26).¹ Nu știm exact ce au intenționat părinții, dar putem fi siguri că

n-au dorit să aibă un „înșelător” în casă. Dacă îi spui copilului: „Derbedeule!” în fiecare zi, să nu te miri că își va lua în serios acest rol când va crește mare. Când Dumnezeu l-a creat pe cel ce urma să devină Diavolul, i-a dat un caracter strălucit și un nume-program, nu unul „profetic”.

Când Dumnezeu i-a schimbat lui Iacov numele în Israel, aceasta a fost doar o ștergere a blamului aruncat de Esau, nu o abandonare a numelui de naștere. Numele Israel și Iacov aveau să fie folosite interschimbabil de Dumnezeu prin profeți, fără semnificații distincte, cu aceeași demnitate. A crede că numele cuiva este o fe-reastră spre sufletul sau spre destinul său este pură superstiție, la fel de bună ca ghicirea în cafea.

Negustorul de linte

Se zice că Iacov ar fi avut un caracter înșelător pentru că i-a înșelat pe fratele său (cu ciorba de linte), pe tatăl său (cu pielea iedului), pe Laban (cu nuiiele), ba a căutat să-L corupă pe Însuși Dumnezeu la un târg „prin fapte” („dacă îmi vei da ..., Îți voi da ...”).

În cazul ciorbei de linte, Iacov nu a fost un înșelător, ci un negustor cinstit, care a speculat nevoia celui alt. Dumnezeiește, nu era prea frumos; am fi dorit ca Iacov să-i dea ciorba gratis și, după ce avea să se sature, să-l întrebe: „Împăroșatule, cât să-ți dau să-mi vinzi mie dreptul de întâi născut?” Ciudat este însă că numai lui Iacov îi pretindem acte de grație. Uităm că Esau nu dădea doi bani pe dreptul de întâi născut, așa cum singur a recunoscut-o. Uităm că, în acest caz, Scriptura nu-l blamează pe Iacov, ci pe Esau, cel „destrăbălat și profan, care, pentru o mâncare, și-a vândut dreptul de întâi născut”. De aceea, Dumnezeu nu a păstrat pentru el binecuvântarea (Evrei 12:16,17; traducerea autorului).

Jocul nu-ielelor

Și episodul cu nuiiele (Geneza 30) este interpretat ca o mostră a caracterului de înșelător al lui Iacov. Acest exercițiu de pseudo-genetică, relația dintre ce vede femela și ce naște, este o credință populară neștiințifică, dar nu aceasta este problema. Dumnezeu i-a descoperit lui Iacov că nu ingineria lui îi adusese succesul în competiția cu Laban, ci complicitatea Celui de Sus (Geneza 31:10-13). Iacov fusese înșelat de Laban în fel și chip. Monstrul îi furase mulți ani din viață și căuta să profite permanent de pe-

urma lui. În lupta cu Laban, Iacov a folosit această stratagemă, care, în sine, era la fel de cinstită ca o rugăciune, chiar dacă era neștiințifică.

Iacov a avut o viață cinstită, a fost un om generos, un bun familist și L-a iubit pe Dumnezeu. Era un om plin de vigoare bărbătească, dar răbdător, care a fost în stare să slujească 14 ani pentru femeia iubită și care a fost totuși nedreptățit atât de crud în mai multe rânduri. Dar mulți preferă să creadă că Dumnezeu l-a răsplătit în viața aceasta după faptele lui. Acesta este un moralism ieftin, fără legătură cu realitatea istoriei biblice.

Un înșelător este de obicei materialist. Dar Iacov i-a lăsat lui Esau toată averea și a plecat să-și facă un rost în viață cu propriile mâini. Mai târziu, deși a văzut că Laban îl înșela în mod sistematic, i-a păzit turmele cu o credincioșie greu de imaginat (cf. Geneza 31:38-42). A lucrat pentru profitul lui Laban, dar datorită de soț și tată l-a făcut ca, în același timp, să lucreze și pentru interesul său propriu, fără a-și nedreptăți socru, chiar cu știința acestuia. De ce fiii lui Laban n-au pus și ei nuiiele cum au vrut? Sau poate că au pus, dar degeaba.

La întoarcerea în Canaan, Iacov nu numai că nu a căutat o moștenire, dar i-a mai și făcut daruri mari lui Esau, plecându-se înaintea lui cu toată umilința și recunoscându-l ca întâi născut („domnul meu”), ca moștenitor principal. Când, mai târziu, fiii lui i-au adus haina lui Iosif, Iacov nu a bănuțit fapta lor oribilă, deși cunoștea relațiile mioritice dintre ei. Un om cu școala vicleniei ar fi mirosit la timp aceste lucruri. Iacov nu a fost un înșelător! ■

¹ După cel mai bun lexicon ebraic (HALOT), numele *Ya'qob* era uzual în limbile învecinate (de exemplu: *Yaqubi*, *Abdi-yaqubbu*, *Ya'qub-ba'al*, *Yaqub-eda*, *Ya'qub-il*) și avea sensul „[Dumnezeu] să-l ocrotească”. De asemenea, în araba clasică, *yaqub* înseamnă „potârniche regală” (sau „de stâncă”). Erau obișnuite jocurile de cuvinte în aplicarea numelui. Părinților le-a venit în minte acest nume prin asemănarea cu cuvântul *ʾaqēb* („călcâi”).

Lect. univ. drd.
Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

Serviciul divin al Sfintei Cine

„... ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat.” (Leviticul 10:10)

„Hristos este prezent prin Duhul Său cel Sfânt pentru a-Și pune sigiliul asupra întocmirilor Sale.”
(Hristos, Lumina lumii, ed. 2003, p. 612)

Pregătirea pentru serviciul Sfintei Cine

Din Sabatul în care se face anunțul cu privire la data când va avea loc acest serviciu solemn al Sfintei Cine, începe deja pregătirea.

E de dorit ca, atunci când se face anunțul, diaconii de grupă să fie atenționați cu privire la cei din grupa lor, ca să vadă cine lipsește și să poată anunța personal persoanele respective. Diaconul de grupă își va vizita membrii pentru a ști dacă pot participa toți la Sfânta Cină în comunitate. Printr-un bilet, pe care sunt scrise numele celor care nu pot să vină la Sfânta Cină, diaconul de grupă îl va înștiința pe prim-diacon, care îi va comunica acest lucru prezbiterului.

În cadrul anunțului, se va fixa și ziua pentru curățenia de la casa de rugăciune. Acest lucru trebuie făcut cu toată temeinicia, atât în sala de cult, cât și în spațiile anexe, inclusiv în curte.

Mi-a fost dat să văd în timpul spălării picioarelor, care se efectua într-un spațiu ce servea și ca loc de depozitare, obiecte aruncate de-a valma, pline de păianjeni și praf. Este foarte trist și dureros dacă nimeni nu are un ochi să vadă această gravă neglijență, care poate cântări mult în ce privește calitatea slujirii. Prezbiterul, în ultimă instanță, are datoria să vegheze și asupra acestui aspect. Nu de puține ori am văzut bălării netăiate sau gunoaie aruncate într-un colț al curții. Impresia celui care le vede pentru prima oară este de curte lăsată în paragină. E cu neputință de înțeles cum se poate dovedi o așa neglijență față de casa Domnului și mai cu seamă față de cea mai solemnă ceremonie din viața bisericii!

Pregătirea mesei în sala de cult

Inainte de începerea serviciilor divine, prim-diaconeasa, împreună cu ajutoarele ei, pregătește masa. Vinul se pune în pahare; ca recomandare, e de preferat ca paharul să fie ținut în mână când se toarnă vinul și apoi să fie pus cu

grijă în tavă. Dacă se toarnă direct în paharele așezate în tavă, există riscul să cadă picături de vin pe tavă și aceasta denotă neglijență. Această „nebăgare de seamă” pătează caracterul sfânt al simbolului.

De obicei, se practică umplerea câtorva pahare în plus pentru cei care participă la Sfânta Cină ca oaspeți. Comunitățile mari au practica biletețelor, pe care își scriu numele cei care participă la Sfânta Cină. În funcție de numărul celor înscriși, care se știe deja din timpul spălării picioarelor, se mai completează, dacă este cazul, numărul de pahare.

Ce-i de făcut dacă, după servirea vinului, o persoană sau două au rămas fără pahar cu vin? Ca să nu se piardă timp, cel mai simplu lucru este ca un cuplu să bea dintr-un singur pahar, iar celălalt pahar să-i fie dat celui care nu a primit. În acest fel, se depășește momentul delicat, fără să fie afectat cu nimic caracterul solemn al ocaziei.

Ce facem cu pâinea și cu vinul care rămân?

Această situație există mai ales în comunitățile mari, unde rămâne atât vin, cât și pâine. Uneori, marginile de la pâine nu se mai pun în tavă pentru binecuvântare, ba chiar bucăți mai mari rămân nebinecuvântate.

Cu cele binecuvântate se știe rânduiala și este de dorit ca și aplicarea ei să se facă cu teamă sfântă, nu superficial, ca ceva obișnuit.

Am avut ocazia să văd cum, după Cina Domnului, vinul și pâinea nebinecuvântate au fost împărțite copiilor. Este bine sau rău? Copiii, mânați de curiozitatea tainei ce s-ar ascunde în pâinea aceea mai deosebită, se bucură și ei în rând cu cei mari, mâncând aceeași pâine (ca gust). N-ar fi mai înțelept să-i învățăm să aibă răbdare până se hotărăsc să încheie legământ cu Domnul și atunci să simtă bucuria acestui privilegiu? „Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului!” (Ieremia 48:10). ■

Teofil Petre este pastor în Conferința Muntenia.

În loc de mărtisor

Între șarmul exterior și strălucirea înțelepciunii

Dacă iarna începe cu luna cadourilor pentru oricine, iar vara începe cu Ziua Copilului, primăvara rezervă primele zile femeii. Mama, sau pur și simplu femeia, deschide calea festivă, în primele zile ale lunii martie, către explozia a tot ce este viu. Acest fapt ne amintește de descrierea momentului în care Adam îi dă nume primei femei din lume – Viață (Eva). Acest nume apare și ca o necesitate de reafirmare a vieții, după ce distinsa făptură a încercat să-și depășească propria condiție umană printr-un act de cunoaștere.

Imhotep, arhitect al primei piramide egiptene, pare să dețină primatul cronologic în lumea tehnicii. La scurt timp după aceea și mai la răsărit, în Mesopotamia, apare numele primei femei din istoria științei, En Hedu'Anna, prin 2300 î.Hr. Fiind prim-preoteasă, a lăsat în urmă o colecție de imnuri devoționale dedicate zeiței Nanna din Ur, colecție care s-a păstrat până azi. Importanța colecției este mai degrabă una culturală. Dar partea care ne interesează mai mult este că tot sub controlul ei se aflau mai multe observatoare astronomice.

Însă chiar mai înainte de apariția scrisului, diferite mituri și religii atribuie începutul agriculturii, al dreptului, al civilizației, al matematicii, al calendarului și al medicinei unor femei. Cât mit și câtă realitate istorică se află în aceste prezentări nu se poate spune cu certitudine.¹

Științele exacte au devenit blazon al gândirii moderne. Un singur savant a primit însă laurii Premiului Nobel pentru două discipline diferite. Savantul este o femeie, Marie Curie. În 1903, a luat premiul în fizică împreună cu soțul ei, iar în 1911 a primit aceeași distincție în chimie, pentru un studiu asupra radioactivității.² Fiica ei a devenit om de știință, împărțind cu soțul ei Premiul Nobel în 1935, tot pentru o activitate legată de radioactivitate.³

Odată cu dezvoltarea controlului rațiunii asupra naturii și încercarea de suspendare a supranaturalului, a luat naștere o grupare pro-

fetică. Apariția ei se leagă de împlinirea cu precizie științifică a unei profeții mai vechi din cartea profetului Daniel. Un rol fondator de neînlocuit l-a avut tot o femeie, Ellen White. Nu a fost om de știință. Dar revelațiile ei au prezis unele descoperiri științifice importante ale secolului al XX-lea.

În prefața cărții *Christian Temperance and Bible Hygiene*, scrisă de Ellen White, J. Kellogg⁴ susține că fiecare afirmație legată de un stil de viață sănătos și principiile generale care se află la baza subiectului au fost confirmate de știință. Medicul susține că nu există nici măcar o afirmație în această carte pe care să nu fie în stare să o dovedească științific. Deși prefața nu a fost semnată, doctorul Kellogg și-a asumat-o totuși într-o cuvântare la Sesiunea Conferinței Generale din martie 1897.

Afirmațiile de mai sus apar în zorii unei lumi noi marcate de explozia descoperirilor în știință, descoperiri care au modificat mentalitatea generațiilor care au urmat. Pe parcursul secolului al XX-lea, unii savanți au căutat să atenueze până la anihilare forța credinței și existența unui Creator personal în Univers. Însă, printr-o femeie, milostivul nostru Creator va reuși să spună lumii de mai târziu că tot El este Suveranul, că natura îi aparține și că El are ultimul cuvânt chiar și în știință. Asta înseamnă că, dacă stă la umbra Celui Preaînalt, o femeie nu va fi păgubită de bucuria cunoașterii și a descoperirilor celor mai înalte, mult mai prețioase decât un mărtisor, o podoabă sau orice experiență pe care și-ar dori-o. ■

Marie Curie în laborator

Mugurel Asaftei este pastor în Suceava.

¹ <http://www.astr.ua.edu/4000WS/newintro.html>.

² http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/laureates/1903/marie-curie-bio.html.

³ http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/physics/shortfacts.html.

⁴ Douglas, Herbert E., *Mesagerul Domnului*, vol. 2, Casa de Editură Viață și Sănătate, 2008, pag. 29.

Unde sunt copiii pe care ți i-am dat?

Nu este suficient doar să ne aducem copiii la biserică.

– Fiica mea Betty nu mai vrea să vină la biserică, mi-a spus cu mare tristețe doamna Pérez. Azi-dimineață ne-am certat serios. Mi-a spus că urăște biserica, că nu vrea să mai fie manipulată și că nimeni nu o să decidă pentru ea ce să creadă sau ce să nu creadă. De mică, Betty s-a implicat în activitățile bisericii: a mers la „Exploratori” și la repetițiile corului de copii, plus la tot felul de alte acțiuni, mi-a mai spus doamna Pérez. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea.

Fiica mea nu mai vrea să vină la biserică. Mi-a spus că urăște biserica, că nu vrea să mai fie manipulată și că nimeni nu o să decidă pentru ea ce să creadă sau ce să nu creadă.

Familia Pérez ajunsese în America în urmă cu 25 de ani și, pentru a-și îndeplini visul american, amândoi munciseră foarte mult. Din cauza aceasta, nu au putut să ofere suficientă atenție celei mai importante slujbe pe care o are

un părinte creștin – aceea de a-l învăța pe copil „calea pe care trebuie s-o urmeze” (Proverbele 22:6).

Ei au crezut că, dacă Betty vine la biserică și participă la activități, aceste lucruri vor fi suficiente ca ea să ajungă să-L cunoască în mod personal pe Isus și să-L iubească. În mod laudabil, și-au implicat fiica în activități interesante, dar au uitat probabil partea cea mai importantă. Acum, plină de durere, doamna Pérez întreba:

– Ce pot face pentru a-mi mântui fiica?

Mai mult decât simpla participare

Implicarea copiilor în activitățile și programele bisericii și menținerea lor în acest mediu sunt componente necesare și valoroase. Dar sunt ele suficiente pentru a-i păstra pe calea lui Dumnezeu? Fără îndoială că aceste activități și programe îi ajută să-și folosească în mod constructiv darurile pe care le-au primit de la El. Dar singura protecție împotriva dușmanului care-i atacă atât de crunt este să trăiască personal dragostea și credința în Isus. „Este privilegiul tinerilor, pe măsură ce se dezvoltă în Isus, să crească în har și în cunoștință.”¹

O altă concepție greșită des întâlnită în multe familii creștine bine intenționate este convingerea că dezvoltarea spirituală a copiilor este determinată de condițiile exterioare. Familia Rodríguez s-a mutat într-un orașel în care majoritatea locuitorilor erau membri ai bisericii locale. Părinții s-au gândit că, integrându-i pe cei mici într-un mediu creștin, aceasta va fi suficient pentru a-i feri de ispite. Așa că, atunci când au sesizat câteva schimbări negative în comportamentul copiilor, nu le-au acordat prea mare atenție. Din nefericire, unul dintre copiii lor, la numai 18 ani, a devenit tată, fără să fie căsătorit, și a abandonat școala.

– Am văzut că ceva urma să se întâmple, spunea doamna Rodríguez.

Ea observase anumite probleme spirituale cu care părea că se luptă fiul ei, dar nu și-a luat timp să le discute cu el. În final, punea cu durere aceeași întrebare:

– Ce pot face pentru a-mi mântui fiul?

Există o lucrare sfântă cu care mulți părinți e posibil să se lupte. „Părinții își ocupă timpul și mintea cu alte lucruri și neglijează lucrarea care este cea mai importantă – aceea de a-i învăța cu răbdare și amabilitate pe copiii lor calea

Domnului.”² În Biblie, observăm că Solomon folosește doi termeni importanți pentru a se referi la atitudinea pe care o au părinții față de viața spirituală a copiilor lor. El scrie: „Sărguiește-te să-ți cunoști oile tale și ia seama la turma ta!” (Proverbele 27:23; Biblia Sinodală). În acest caz, sintagma „să-ți cunoști” implică un îndemn de a gândi atent, de a cântări lucrurile și a medita la ele. Dar înțeleptul rege adăugă că trebuie să fim atenți ca nu cumva să fim distrași de la misiunea noastră. Numai Duhul Sfânt ne poate conduce, dacă ne străduim „să cunoaștem” starea spirituală a copiilor noștri. Cunoașterea experienței creștine a copiilor noștri trebuie să fie un proces continuu prin care îi ajutăm să-L iubească pe Dumnezeu „din toată inima [lor], din tot sufletul [lor] și din toată puterea [lor]” (Deuteronom 6:5).

Implicarea copiilor în activitățile și programele bisericii și menținerea lor în acest mediu sunt componente necesare și valoroase. Dar sunt ele suficiente pentru a-i păstra pe calea lui Dumnezeu?

Expresia „ia seama” înseamnă de asemenea să fim atenți și grijulii. Această abordare implică mai mult decât simpla gândire: este o chemare la acțiune. Când ceva este de valoare, avem mare grijă de lucrul respectiv. Suntem atenți să nu-l uzăm, să nu-l stricăm sau să nu-l distrugem. Tot la fel, ca părinți, trebuie să avem grijă de sănătatea spirituală a copiilor noștri cu o dragoste de necontestat, dacă dorim să obținem rezultate eterne.

Înapoi la lucrurile de bază

Haideți să facem tot ce putem să avem grijă de experiența spirituală a copiilor noștri, folosind o practică simplă și, cu toate acestea, esențială: închinarea personală și în familie. Prezentând familiei beneficiile închinării personale, copiii vor învăța să-L caute pe Dumnezeu în fieca-

re zi și Îl vor cunoaște ca Tată, Prieten și Mântuitor. Haideți să le oferim exemple bune prin lecturi sănătoase și încurajatoare, prin experiențe puternice de creștere spirituală și prin slujire în folosul celorlalți. Dacă nu învață să experimenteze dragostea lui Isus în propriile vieți, orice activitate a bisericii va deveni, în cele din urmă, lipsită de importanță.

Singura protecție împotriva dușmanului care-i atacă atât de crunt pe copiii noștri este să trăiască personal dragostea și credința în Isus.

După cum Ilie „a dres altarul Domnului, care fusese sfărâmat” (1 Împărați 18:30), trebuie să devenim parteneri cu Dumnezeu, pentru ca El să întoarcă inimile copiilor noștri spre El (versetul 37). Să transformăm timpul de devoțiune familială în momente de creștere spirituală prin rugăciune, laudă la adresa lui Dumnezeu și studierea Cuvântului Său!

Viața este agitată, complicată și dificilă. Ca părinți, Îl putem pierde câteodată din vedere pe Dumnezeu, ceea ce ne lasă puțin timp la dispoziție pentru a-i orienta pe copiii noștri către cer. Dar Dumnezeu este întotdeauna gata să ne ofere harul Lui iertător și mângâietor. Amintiți-vă că Isus Și-a dat viața pentru oricine crede în El (Ioan 3:16). El a venit să-i caute și să-i mântuiască pe copiii noștri pierduți (Luca 19:10) și dorește ca toți să fie mântuiți (2 Petru 3:9).

Reînnoiți-vă zilnic relația cu Dumnezeu și lăsați viețile copiilor voștri în mâinile Lui (Iov 1:5)! Amintiți-vă că El este destul de puternic să-l cheme pe fiul rățător acasă! Ascultați vocea Lui, care vă dă asigurarea: „Vă voi mântui copilul” (vezi Isaia 49:25)! ■

Cecilia Cornejo este căsătorită cu Danilo Cornejo, pastor al bisericii adventiste de limbă spaniolă din Collegedale, Tennessee, Statele Unite.

¹ Ellen G. White, *That I May Know Him*, p. 161.

² Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 129 (în orig.).

Mai mult decât Mângâietorul nostru

De ce este numit Duhul Sfânt „Mângâietor” în Evanghelia după Ioan?

Termenul grecesc *parakletos*, tradus „mângâietor” sau „sfătuitor” în unele versiuni ale Bibliei, nu are un echivalent exact în limba română. Acest termen a fost folosit în literatura greacă pentru a se referi la o persoană chemată în ajutorul altei persoane sau care îl reprezenta pe un inculpat în instanță în calitate de consilier, mijlocitor, mediator, ajutor sau avocat. Când Isus a vorbit despre Duhul Sfânt, a descoperit ceva din natura și atribuțiile Duhului.

Din moment ce termenul este folosit exclusiv în scrierile lui Ioan, voi examina aceste pasaje.

1. *Isus și Mângâietorul/Sfătuitorul.* În Ioan, ca și în restul Noului Testament, Isus și Duhul Sfânt sunt strâns legați. Dar nu sunt aceeași persoană. În Evanghelia după Ioan, Isus îl identifică pe *parakletos* cu Duhul Sfânt (14:26) și Duhul adevărului (14:17; 15:26; 16:13). Cu alte cuvinte, El folosește o terminologie nouă pentru a se referi la Duhul Sfânt. Când spune „alt Mângâietor” (14:16; cf. 1 Ioan 2:1, unde același termen *parakletos* este tradus prin „Mijlocitor”), Isus vrea să spună că și El este Mângâietor și face în mod clar distincție între El și Duhul. Diferența dintre Ei este accentuată de faptul că Duhul (*parakletos*) va fi trimis de Tatăl, la cererea Fiului (14:16,26). În cele din urmă, diferența dintre cei doi este indicată de faptul că venirea Duhului va avea loc după ce Isus Se va întoarce la Tatăl (16:7). Duhul (*parakletos*) va rămâne cu poporul Său întotdeauna (14:16). Deci, spre deosebire de Isus, Duhul nu Se va întoarce la Tatăl cât timp copiii lui Dumnezeu vor fi încă pe Pământ. El îi va lua locul lui Isus pe Pământ.

2. *Funcțiile Mângâietorului/Sfătuitorului.* Trei funcții principale îi sunt atribuite Duhului (*parakletos*). El este **Învățător**: „Vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (14:26). Duhul va construi biserica pe baza învățăturilor lui Isus, reamintindu-le ucenicilor vorbele Sale și dezvăluindu-le semnificațiile lor profunde. El va descoperi, de ase-

menea, conținutul escatologic al mesajului lui Isus (16:13). Numai în acest sens, Duhul „are să vă călăuzească în tot adevărul” (16:13).

În al doilea rând, în legătură strânsă cu prima funcție, Duhul îl **va proslăvi pe Isus**. Acesta este proslăvit atunci când Duhul ia din ceea ce îi aparține și ne descoperă nouă (16:14). El Se proslăvește pe Sine nu aducându-ne lucruri noi, ci spunându-ne că tot ce primim vine de la Isus.

În al treilea rând, rolul Duhului este acela de **a mărturisi**, în numele lui Isus și al poporului Său, împotriva lumii. Venirea Duhului mărturisește că cei credincioși îi aparțin lui Dumnezeu, acest lucru ducând la o distincție clară între ei și restul lumii. Împreună cu credincioșii, Duhul de asemenea mărturisește despre Isus prin faptul că îi cheamă pe oameni să vină la El, Cel înălțat (15:25,26). Mărturia Lui împotriva lumii are a face cu respingerea lui Isus, păcatul ei și judecata lui Dumnezeu împotriva răului (16:8-11).

3. *Natura Duhului.* Numindu-L pe Duhul Sfânt un „alt Mângâietor”, Isus a stabilit o dată pentru totdeauna că Acesta este o persoană la fel ca El. Deși substantivul grecesc „duh” (*pneuma*) este neutru, substantivul „mângâietor” (*parakletos*) este masculin și personal. Duhul nu este „ceva”, ci o ființă divină personală. Divinitatea Lui este declarată de Isus atunci când spune că Duhul „purcede de la Tatăl” (15:26). Verbul „a purcede de la” (*ekperuomai*) indică locul de unde își are originea Duhul. Locul Său natural de existență este în interiorul tainei Dumnezeirii, și Dumnezeu este cel care-L trimite. Identificând Duhul ca *parakletos*, Isus ne oferă un mod de a ne gândi la Duhul ca la o persoană.

Ni-L putem imagina ca pe un consilier, o persoană care ne ajută la nevoie (mângâietor) și care ne însoțește în pelerinajul nostru, susținându-ne, transformându-ne și descoperindu-ne ceea ce îi aparține lui Isus. Duhul ne vorbește personal și ne ia apărarea; El este *parakletos*. ■

Acum pensionar, Angel Manuel Rodríguez a slujit biserica mulți ani, cel mai recent ca director al Biblical Research Institute din cadrul Conferinței Generale.

Michael Belina Czechowski*

– o viață pentru un vis (I)

Michael Belina Czechowski este una dintre cele mai controversate personalități ale adventismului din secolul al XIX-lea. Lăudat de unii, evitat de alții, judecat uneori prea blând, alteori prea aspru, neînțeles de prieteni sau măcar de familie, gata de a intra repede în necazuri, dar sincer în căutările lui, visător, erudit, luptător, ambițios, singuratic, Czechowski rămâne totuși pentru noi cel dintâi care ne-a vorbit despre Evanghelia veșnică a întoarcerii în curând a lui Isus Hristos.

Nici măcar în privința datei de naștere nu se potrivesc informațiile despre el. E totuși sigur că s-a născut în septembrie 1818, la Sieciechowice, în regiunea Olkusz, lângă Cracovia, Polonia. Deși părinții aveau planuri mari cu el, în 1835 intră în Mănăstirea Stopnica a Ordinului franciscan. Studiază la Prószków latina, teologia mistică, retorica și filosofia, iar în 1843 este hirotonit ca preot în Varșovia.

În ianuarie 1844, dezamăgit de anarhia din mănăstirile poloneze, Czechowski pleacă la Roma pentru a-l informa pe însuși suveranul pontif și pentru a cere o reformă morală a clerului. Avea, după cum putem observa, 26 de ani și, după multe peripeții, în octombrie 1844 ajunge în sfârșit la Roma. În noiembrie este primit de Papa Grigore al XVI-lea în audiență, dar pleacă dezamăgit, suveranul negăsind nimic interesant în cuvintele preotului polonez. Primește totuși de la superiorii săi o profitabilă funcție de confesor polonez la Ierusalim, având șanse reale de a ajunge episcop, funcție pe care însă o refuză de două ori. Pleacă apoi la Paris, la Adam Czartoryski, un prinț polonez exilat, și aici își unește activitatea spirituală cu cea politică. În 1848, organizează chiar o armată cu care să meargă să elibereze Polonia și pe care o însoțește în calitate de preot. Dacă vi se pare puțin, în 1849 este expulzat din țară și ajunge în Elveția, unde renunță la jurământul de castitate și se căsătorește cu o femeie aproape analfabetă – Marie Virginie Delavouet. De aici, fuge la

Bruxelles, la Londra și apoi la New York, limanul unde iezuiții îl pierd din vedere.

Din septembrie 1851 până în aprilie 1864, Czechowski locuiește în America. După o scurtă perioadă în care este pastor în Biserica Baptistă, neobositul preot polonez se reîntoarce la meseria de legător de cărți, deprindere pe care o căpătase încă de pe vremea când locuia în Elveția.

Viața sa ia o nouă direcție în 1856, când aude pentru prima dată mesajul adventist. Predicatorul, pe nume James White, vorbea cu însuflețire și inteligență, captând mintea însetată de cunoaștere a lui Czechowski. În 1857, este botezat în Biserica Adventistă și este invitat la Battle Creek pentru a lucra ca legător la tipografie, o soluție fericită pentru a scăpa de veșnicele sale datorii. În 1858, Conferința Generală îi propune să se întoarcă în regiunea unde lucrase pentru Misiunea Baptistă, o veste foarte bună pentru Czechowski, care va pleca plin de entuziasm la Vermont. Avea acum 40 de ani și o viață demnă de un roman reușit. Cu toate acestea, înaintea lui începea să se contureze cea mai mare provocare de până acum, o provocare ce, în final, așa cum avea să îi spună chiar Ellen White, urma să îl coste totul, inclusiv viața și familia. Și acest vis nerostit până atunci se numea întoarcerea în Europa. Un drum pe care ar fi vrut să îl facă, pentru ca frumusețea Evangheliei descoperite să reaprindă dorul după reforma credinței pe care o tot căuta din tinerețe, dar un drum refuzat de frații săi, îngrijorați din cauza stilului său independent și neordonat în cele materiale. ■

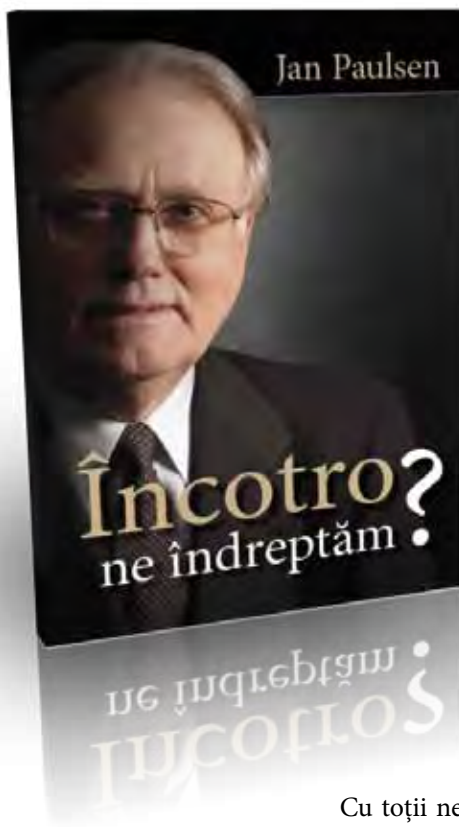

Adrian Neagu este pastor în Pitești.

* Se citește Mihael Belina Cehovschi.

Încotro ne îndreptăm?

„Oamenii sunt cea mai mare provocare pentru lideri, nu circumstanțele și nici problemele.” (Jan Paulsen)

La mai puțin de un an de la apariția ei în limba engleză, cartea *Where are we going?* este disponibilă acum și în limba română, în urma unei inițiative a Uniunii de Conferințe. Titlul cărții, o actualizare a celebrului *Quo vadis?*¹ din legendara întâlnire dintre apostolul Petru și Domnul Hristos, provoacă biserica la un răspuns în fața crizelor contemporane. Publicul-țintă este reprezentat de lideri, de la prezbiterul unei biserițe la slujbașul ales pentru o funcție la Conferința Generală. Echilibrată, dar curajoasă, *Încotro ne îndreptăm?* este o carte bazată pe experiențele trăite „în prima linie a frontului”.

Cu toții ne dorim să știm traseul în viață al personalităților. Primul capitol, intitulat „Călătoria mea”, va satisface curiozitatea cititorilor și îi va ajuta să înțeleagă formația lui Jan Paulsen: copilăria, momentul convertirii, chemarea în pastorație, slujirea în diferite funcții în Biserica Adventistă până la cea de președinte al Conferinței Generale.

În fiecare dintre capitolele următoare, Jan Paulsen aduce în discuție marile provocări pentru liderii adventiști. Primul popas este motivația celor care se află la conducere. Subliniată fără echivoc, cea mai importantă dintre ele este iubirea față de biserică. În următoarele două capitole, autorul propune spre reanalizare o serie de probleme nesoluționate încă: hirontonirea femeilor, integrarea tinerilor și situația imigranților și a bisericilor lor. Capitolele 5 și 6 abordează relația dintre Biserica Adventistă și lume, recunoscându-se o tensiune între izo-

larea sectară, cu mentalitate de buncăre, și implicarea activă în societate, care cere dialogul cu alte biserici și mass-media sau reprezentarea și recunoașterea valorilor adventiste în lume.

În cea de-a doua jumătate a cărții, autorul evaluează chestiuni de administrație internă. Ca fost președinte al Conferinței Generale, Jan Paulsen are autoritatea, dar și curajul, de a vorbi deschis despre alegerile din biserică și culisele lor. Ca orice lider, este îngrijorat de unitatea bisericii în fața scindărilor propuse de criticii bisericii și grupările independente. Un alt capitol pune pe tapet problema bisericii proiectate ca un loc unde cu toții „să ne simțim ca acasă”: și tinerii criticați de prezbiteri, și liderii muștrați de sfinți mândri, și membrii simpli care nu au acces în comunitățile cu caracter de „club select”. În penultimul capitol este abordată o temă recurentă în istoria adventistă – „reformă și redeșteptare”. Autorul atrage atenția asupra „reformatorilor” de profesie din rândurile noastre, remarcând că „redeșteptarea” este rodul natural al ascultării.

„Reflecții asupra viitorului apropiat” este capitolul de final al cărții, care adună o serie de evaluări ale riscurilor iminente ce pândesc la ușa bisericii: violențe între partide, discursuri polarizante, etichetări injuste (conservatori-liberali), interpretări escatologice radicale. Soluțiile oferite de autor, extrase din epistole și psalmi, se concentrează pe aspectul fundamental de regăsire a identității noastre adventiste: „Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.”

În România, cartea va fi lansată la Craiova, în Sabatul din 24 martie, în prezența autorului. Cu această ocazie, fr. Jan Paulsen va susține și un program de instruire a slujbașilor din Conferința Oltenia. ■

Christian Sălcianu
este secretar general
de redacție la Editura
Viață și Sănătate.

¹ Lat. „încotro mergi?”.

Adevărata închinare

Subiectul închinării ocupă un loc central în scrierile inspirate. Marea întrebare în lupta dintre bine și rău este: Cui te închini? Pornind de la această premisă, vă propun o analiză succintă, dar relevantă, a acestui subiect în lumina scrierilor lui Ellen White.

Închinarea redusă la esență

Un studiu atent ne arată că închinarea autentică începe cu nașterea din nou. Altfel spus, orice acțiune definită ca închinare de ființa umană înainte de nașterea din nou sau fără a fi un rezultat al acesteia este falsă. „*Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. Acesta va curăți inima și va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Aceasta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt.*”¹

Închinarea curată înaintea lui Dumnezeu începe, prin urmare, în inima omului și continuă să se exteriorizeze în ceea ce numim ascultare de toate cerințele lui Dumnezeu și implicarea în lucrarea Lui de salvare a lumii.

„*Adevărata închinare constă în a lucra împreună cu Hristos. Rugăciunile, predicile pline de îndemnuri și vorbele sunt roade ieftine la care adesea oamenii se limitează, dar roadele care se manifestă în fapte bune, în ajutorarea celor nevoiași, a orfanilor și a văduvelor sunt roade adevărate, care cresc în mod natural într-un pom bun.*”²

Închinarea, între formă și principiu

„Răul închinării formale nu poate fi destul de viu descris, dar niciun fel de cuvinte nu poate să arate bogata binecuvântare a adevăratei închinări.”³ Plecând de la această constatare, care respinge formalismul, ajungem la concluzia că închinarea autentică și binecuvântată, atât în public, cât și în particular, se construiește pe principii. Acestea se exteriorizează în anumite forme, care nu au valoare în ele însele decât în măsura în care rămân o expresie vie a principiilor spirituale din inima închinătorului născut din nou. Iată câteva dintre aceste principii:

Principiul teocentrismului: „Dumnezeu trebuie să fie subiectul gândurilor, obiectul închinării, iar tot ce distrage mintea de la serviciul sacru și solemn este o ofensă la adresa Lui.”⁴

Principiul temerii sfinte: „În vorbirea, în cântările și în toate exercițiile noastre spirituale, noi trebuie să manifestăm acel calm, acea demnitate și acea frică sfântă care îl mișcă pe orice copil al lui Dumnezeu.”⁵

Principiul apropierii cu încredere de Dumnezeu: „El este prietenul lor cel mai bun și, atunci când îi aduc închinare, El dorește să fie împreună cu ei, să-i binecuvânteze, să-i mângâie și să le umple inimile cu bucurie și dragoste. El dorește ca cei care vin să I se închine să ia cu ei gândurile prețioase ale grijii și iubirii Lui.”⁶

Principiul creativității și al participării întregii biserici: „Întâlnirile noastre trebuie să fie făcute foarte interesante. (...) Toți trebuie să fie gata să-și aducă partea lor de contribuție cu promptitudine. (...) În acest fel, se va menține interesul până la sfârșit.”⁷

Principiul ordinii, al laudei și al delimitării între sfânt și obișnuit: „Trebuie să existe reguli cu privire la timpul, locul și modul de închinare. (...) Ca să-I aducă laudă lui Dumnezeu așa cum se cuvine, oamenii trebuie să facă deosebire în mintea lor între ce este sfânt și ce este obișnuit, de rând.”⁸

Principiul respectului: „Fraților, dacă nu vă educați singuri să respectați locul de închinare, nu veți primi nicio binecuvântare din partea lui Dumnezeu.”⁹

În marea luptă dintre bine și rău, fiecare este un închinător: unul adevărat sau unul fals. Ce fel de închinător ești tu? Cui și cum te închini? ■

Romică Sîrbu este directorul departamentelor Educație, Familie și Spiritul Profetic din cadrul Uniunii de Conferințe.

¹ E. G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 189 (în orig.).

² E. G. White, *Review and Herald*, 16 august 1881.

³ E. G. White, *Mărturii*, vol. 9, p. 143 (în orig.).

⁴ E. G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 491 (în orig.).

⁵ E. G. White, *Selected Messages*, vol. 2, p. 43.

⁶ E. G. White, *Calea către Hristos*, p. 103 (în orig.).

⁷ E. G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 609 (în orig.).

⁸ E. G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 491 (în orig.).

⁹ E. G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 607 (în orig.).

Alfabetul neascultării

Dacă Adam și Eva ar fi știut de alfabetul consecințelor neascultării de Dumnezeu, ar mai fi păcătuit ei oare cu atâta ușurință? Cu siguranță, nu!

Voi, cei mici, colorați merele, iar voi, cei mari, inversați ordinea literelor pentru a afla care au fost consecințele păcatului asupra lumii și citiți-le și celor mici!

ERIRPUSA	A	_____
ĂLAOB	B	_____
EMIZURC	C	_____
ERADARGED	D	_____
MSIOGE	E	_____
ETEMAOF	F	_____
ĂLAEȘERG	G	_____
EIȚOH	H	_____
EIRTALODI	I	_____
ENUICĂLEȘNÎ	Î	_____
ERIUFEJ	J	_____
EIMOCĂL	L	_____
ETRAOM	M	_____
ĂȚNIDERCEN	N	_____
EICINZĂRBO	O	_____
SNÂLP	P	_____
ETATUĂR	R	_____
EICINLIS	S	_____
ĂMAET	T	_____
ĂRU	U	_____
ĂȚNELOIV	V	_____
EINECRÂGZ	Z	_____

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Hoțul din casele noastre

„În familie există o mare nevoie de a cultiva un comportament cu adevărat manierat.” (Ellen White)

Unul dintre lucrurile care mi-a captivat atenția în ultimii ani este modul în care își vorbesc oamenii unii altora. De pildă, când mergi prin oraș, îți dai seama că cei care trec pe lângă tine, tineri sau tinere, bărbați sau femei, au același numitor comun – o vorbire de stradă, zgomotoasă, una din care lipsesc elementele absolut necesare unei vorbiri civilizate. Când intri într-un magazin, ceea ce te șochează nu este marfa de pe rafturi, ci limbajul agresiv, nepolitic și lipsit de bun-simț folosit de vânzătoare în relația cu clienții. Când, vrând să rezolvi o problemă, ajungi pe coridoarele unei instituții, ești martor la aceeași situație. Când privești campania electorală, ești șocat de ce auzi. Parcă avem de-a face cu o lume trasă la xerox. Oare nu mai este nimeni care să știe să formuleze o frază frumoasă? Nu mai este nimeni care să-și amintească măcar cuvintele frumoase din poveștile copilăriei?

Vrând-nevrând, trebuie să recunoaștem că aceasta este realitatea lumii în care trăim, o lume parcă pe nedrept numită modernă și civilizată. Dar ce este mult mai trist e faptul că vorbirea aceasta a intrat ca un hoț și în casele noastre. Soțul folosește tot mai des cuvinte de acuzare la adresa soției și invers. Tonul devine tot mai apăsător și doare mai tare decât o palmă. „Mulțumesc!” sau „Te rog frumos!” este o exprimare depășită, scoasă din uz. Este parcă prea protocolar sau ... prea pe ocolite. Este mult mai simplu să domini, exprimându-ți în mod poruncitor dorința. O floare, numai o floare, este pentru prea multe femei un vis care va rămâne mult timp neîmplinit. Iată ce spune Inspirația cu privire la maniere, dar mai ales cu privire la limbaj: „În familie există o mare nevoie de a cultiva un comportament cu adevărat manierat. Aceasta constituie o mărturie puternică în favoarea adevărului. Indiferent în ce împrejurări s-ar manifesta, vulgaritatea limbajului și a comportamentului este un indiciu al unei inimi corupte. Adevărul care vine din cer nu îl degradează niciodată

pe primitor, nu îl face niciodată să fie **aspru și necivilizat**. Adevărul exercită o influență care **înmobilează și educă manierele**.”¹

Stimate soț, stimată soție, te-ai întrebat ce simte tovarășul tău de viață acum, după atâția ani de la căsătorie?

Stimate soț, stimată soție, te-ai întrebat vreodată ce simte tovarășul tău de viață acum, după atâția ani de la căsătorie? Nu cumva și-ar fi dorit să-i vorbești mai frumos? Știi cât la sută dintre visurile cu privire la căsătorie s-au împlinit? Nu cumva hotarele între care își duce existența sunt lacrimile și regretele? Nu cumva greul casei apasă mai mult pe celălalt și mai puțin pe tine? Dacă persoana lângă care ai ales să-ți petreci restul vieții îți mai este dragă, dacă o mai iubești și dacă ești un copil al lui Dumnezeu, folosește soluțiile pe care pana inspirată le recomandă! „Un ton plăcut în vorbire, amabilitatea și afecțiunea sinceră care își găsesc expresia în fiecare faptă, alături de seriozitate, sânguință, ordine, ... fac ca până și o colibă să devină unul dintre cele mai fericite căminuri. Creatorul privește cu aprobare un asemenea cămin.”²

De ce, dacă afară plouă, să plouă și în casa noastră? De ce, dacă afară limbajul este dur, să fie și în casa noastră? De ce nu ar fi casele noastre singurele locuri de pe Terra unde vorbirea să fie cerească, unde tonul vocii să fie ca un cântec, iar cuvintele frumoase, ca o poezie? Unde soția să plângă copleșită de dragoste? Unde tot ea, soția, să aibă certitudinea că stă lângă singurul bărbat din lume care o poate face fericită? Unde soțul să se simtă respectat și prețuit ca un rege? Unde copiii să se simtă prinți și prințese? De ce? De ce n-ar fi așa? ■

Georgel Pîrlitu este președintele Conferinței Muntenia.

¹ Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 188 (sublinierile autorului).

² *Ibidem*.

Curierul Adventist

Schimbăm pagina!

NOUL
www.curieruladventist.ro

ÎN CURÂND!

